

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2007

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 16.01.2009. године

Констатује се да су приступили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,**
- **Оптужени Илија Јуришић са браниоцима адвокатима Дозет Ђорђевић и Протић Стеваном.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Позовите сведоке молим вас. Ивковић Раденко, ви сте.

Присутни су сведоци Ивковић Раденко, Новаковић Марко, Ивковић Момчило, Машуловић Миливоје и Белојица Ранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Нека остане у судници Ивковић Раденко, а ви ћете сачекати у овој посебној просторији за сведоке.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес ОДРЖИ.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша СВЕДОК ИВКОВИЋ РАДЕНКО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ивковићу најпре ћу узети Ваше личне податке. Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Ивковић Раденко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени и где?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: 1946. у Пожарници општина Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Ђорђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Рударски техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Сад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Београду, адреса?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Учитељице Леонтине Краус 18-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви сте господине Ивковићу позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Да ли Вам је то јасно?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас замолила да прочитате текст заклетве који се налази испред Вас.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Сведок упозорен, опоменут, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били саслушани од стране истражног судије 15.06.2007 године, да ли остајете у свему код исказа који сте дали тада?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете у свему јел тако? Да ли сте још негде били саслушани?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: У Деспотовцу, е сад не могу тачно да ли 1997. или 1998., давно је било па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је, сад ћу Вам рећи, не видим датум, имам тај Ваш записник кад сте саслушани од стране истражног судије. Добро. Ви знате зашто сте позвани, интересује нас овај случај тзв. «Тузланска колона», па нам испричајте маја 1992 године где се Ви налазите?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Где сам се ја налазио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па ја сам се налазио, овај, на послу иначе био сам запослен у руднику соли као пословођа на соним бунарима и тај дан и био сам на соним бунарима до можда 10 сати, у 10 сати морао сам отићи кући пошто сам имао децу да им дам, имао сам малолетну ћерку и све, да им дам неки новац да иду, пошто су деца плакала кажу иду сви, а нас остављате кући. Ја нисам имао супругу, у мене је супруга погинула 1986. и ја сам отишао и имао сам у Симин Хану у гаражи горива, дао сам стрицу, не знам колико да ли 20 или 25 литара колико је било у канистеру горива и деца су отишла са стрицом за Београд. Ја сам се вратио и у међувремену су ми тражили из Лукавца, пошто мој посао је био на производњи слане воде, отпреми исте потрошачима и допреми индустријске воде за наше потребе и тражили су ме из Лукавца са бране где смо имали један пункт, односно пункту станицу да организујем рад пошто један пумпар, тако га зовем пумпар, јер је извршилац на том послу, није могао доћи јер је био спречен постављене су биле барикаде између Лукавца и бране, то је у оном Бокавићу, сад ја сам отишао, мене су пропустили, сви ме знају пошто ту већ дуже време смо радили и сарађивали и радници који су радили на том пунктном постројењу су тројица из Бокавића, један из Бољица и овај један Србин који је био из село код Лукавца не могу да се сетим сад, ја сам дошао питао шта је разлог да не може човек доћи на посао јер не сме остати пунктно постројење без извршиоца, каже не знамо спрема се да изађе колона према Озрену и овај, тих дана се и причало да треба војска из касарне да иде. Добро ја сам отишао тамо, нашао сам ове друге извршиоце, њих организовао да раде, овога сам послао кући, нормално да не ризикује, јер тако су ми и рекли ови на барикадама немојте каже ми нећемо никога, да не би настрадали и кад сам се вратио из Лукавца ишао сам, овај, једним сервисним путем куд иде траса цевовода да уједно и видим да ли нема неких кварова или нешто и прошао сам до термоелектране практично преко поља тим све, и овај, на овом доле делу пољана, пољице, ту су биле изграђене, некад требало је да пређе, овај, саобраћајно предузеће и било је неких објеката и ту су били, било је концентрација војске колико, видео сам углавном има их, и било је и овај, возила од посматрача, јер већ тад су били дошли ови посматрачи, ја нисам на то ни обраћао пуно пажњу јер ми смо прошли нас нико није ни устављао, ја сам прошао крај термоелектране и вратио се на сони бунар и ту је већ могло бити негде један – пола два и кад сам дошао на погон само сам затекао чувара и једног, овај, радника бригадира, питао сам где су остали, јављено је из дирекције да иде кући ко је хтео с рудника соли, ови су остали, мада у нас није била пракса ми у три сата обично се договарамо кад идемо кући ко ће дежурати, ко ће где бити јер је такав и

посао био и онда сам још мало сачекао да дођу ови сменски техничари и ови за производњу, дао им задатке и кренуо сам и ја кући, нормално пешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Путем идете према кући, према стану где сте становали?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Према стану на Брчанској Малти и кад сам дошао до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то било отприлике, сат?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па могло је бити док сам ја ето колико је, значи ако сам кренуо негде око три сата са погона могло је бити пола четири, мени практично не треба пешке више од ни пола сата и нисам могао прећи преко моста, каже блокирано све, треба да изађе колона, чекајте људи реко, овај, колона да изађе ја сам прошао одозго пола 12 никог није било и све, нисам ту хтео ништа онда навратио сам у ову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А одакле сте Ви знали тачно да треба тад да прође колона?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па било је јављено и на радију и на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јављено је?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Све је било на средствима информисања и све, ја сам имао и радио станицу у колима, а имао сам и радио овај и Тузлу и оно, слуша се, треба да изађе колона, треба да се, а као мени је то сасвим нормално деловало, нисам ништа, овај, друго, али ме и зачудило кад сам дошао горе већ сам видео горе наоружаних, овај, били су у униформама полиције и било је у овим униформама, ја нисам ту пуно, него сам скренуо само тамо познавао сам овога једног што је био у резервном саставу у полицији и замолио га да ме преведе да идем кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где горе? Кад кажете горе, где горе су били наоружани?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Добро мислим на, овај, да прођем мост, па, хајде да кажемо то је према северу града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према северу града?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Да, то је излаз према Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тако говорите да би могли.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Излаз према Бијељини и све, и он је мене испратио и нема проблема, каже само склони се са пута, немојте бити, каже, не знам, овај, и био је са мном мој кум, ми смо дошли код мене кући, сели смо, ја сам укључио телевизор, мало ми је било чудно извештаји са, да ли је то терена где је било ФС Тузла, овај, заправо Дом слободе или како се звао Тузланска та телевизија, они су преместили студио у зграде које смо ми популарно звали «Момо и Узеир» и с тих

места су снимали све практично цело се вртило на телевизији, поглед на Брчанску Малту и онај део што је ту, ми то, и овај, негде кад је почела колона да излази, да ли је било око пет сати, колико, ја ту нисам обраћао, знам само да су ми се деца јавила да су, овај, у Шапцу чекају аутобус пошто стриц није ишао даље од Шапца ваљда су му се кола покварила и они ми се јавили из Шапца ево крећемо ми за Београд и тад је, овај, пукло, то је што се тиче тога, овај, одједном је само запрештало са свих страна. Почели су оно кад су, овај, возила како су пролазила, како је које погађано, устављали се, почеле су да горе, једно возило је скренуло у мене према згради и ударило доле у зграду и ја сам видео са прозора, ја сам на шестом спрату, возач је испао из возила и сад, овај, ја сам пошао доле да извучем, овај, возача, шта ћу видим да је рањен и крв да иде и ја сам сишао, сјурио доле низ степенице, извукао, видео сам, овај, и онај сувозач његов да је исто рањен и њега сам извукао у један пролаз и чули су се јауци са каросерије возила. Оно је још праштало све, него како је возило слетело оно је ушло у један тај доњи, доњи спратови су испод пута Брчанска Малта, односно Тузла – Бијељина и било је гелера, било, али није у том делу, пришао је још један старији човек помогао ми, скинули смо још двојицу рањених са возила и увукли их тамо у пролаз и све у међувремену стигло је, можда десетак минута, стигло је санитарско возило и одвезло их. Ја сам се вратио у кућу, нормално било је крви, било је свега, док сам се још пресвлачио и прао мени је упала полиција у стан, почели су претресати где је оружје, где је, ја нити знам, ја јесам излазио, ја јесам извукао рањене и они су одвучени, мени су онако разбацали стан, све оно нису ништа нашли, други није било никаквих проблема, ја сам док сам се мало сабрао, опрао и све, углавном ето то је, видео сам, овај, четири возила која су, два су потпуно уништена то се видело у мене с прозора, они су и од експлозије и од горења уништили, видео сам војнике који су искакали, били су погођени, падали су, ја не знам шта је даље с њима било, да ли су, овај, поубијани, да ли су поубијани и од онога јер ово возило једно односно два возила су потпуно уништена, ја не знам да су остали само парчићи гума, они су од детонација од онога, то је тај дан то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви када сте изашли из куће јел сте видели доста возила?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па ја сам видео читаву колону која је прошла јел се види са мога, то је ваздушне линије педесетак метара, 'ајд можда да је и сва колона која је изашла видело се и док то није, овај, извршен напада на овај, па можда пола колоне јер ту је колико је било по мојој процени 150-ак возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите где би се налазило то задње возило у колони, где је било, где је заустављено?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па задње возило у колони се није могло ни видете јер оно није ни изашло из касаране, тај део се не види у мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е то Вас питам.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Али ово што се види, овај, пошто сам ја и раније до 1991. године ја сам био у касарни, доста сам овај, то су претежно, било је војни возила највише али је било, овај, мобилисаних возила, е сад да ли су то све били превозили или се то мешало у колони, то не знам, али знам углавном ова возила што су четири то су све војна, два су «ТАМ-а 4500» и два специјала, овај «Специјал 150» који је слетео доле то баш припада позадинским јединицама и кад смо, овај, ја скидао оне рањене види се да су ту биле намирнице храна и не знам друго, брашно шта је, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На путу до куће када сте кренули из Лукавца да ли сте чули пуцњаву неку?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па нисам ја чуо из Лукавца али сам ја чуо док сам био на соним бунарима, тад су се чуле са оних оближњих брда, било је пуцања, па ја не знам ми смо, пошто је у том делу од соних бунара северно је и касарна и чуло се из тих, овај, брда али ко је пуцао не знам, сва војска је била у касарни од редовног, касније сам сазнао од комшија и ово да су неки напустили односно изашли тај дан из касарне јер су били позвани у резерву, овај, и онда су они напустили, а да ли су носили оружје то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили нешто необично на путу до куће? Пут какав је?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па нисам, на овом потезу где сам ја ишао у Славка Мићића и Титове нисам ништа док нисам дошао до моста на Брчанској Малти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте ту приметили?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Е сад, ту сам значи око три сата је било мало више концентрисано и полиције и војске ове територијална одбрана што је била, били су на потезу, овај, значи од моста према излазу према Бијељини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Осим униформисаних људи да ли сте приметили неке запреке на путевима?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Јесам, овај, било је једно возило, то је популарно звано «Мргуд» како су га звали, то је било према излазу Ши село и оно је доле било препречено и стајало је, ту исто има мост преко,

овај, Јале и оно је прије моста било, управо ја сам и пролазио тим путем сам скретао кући у стан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неких јежева постављених и то да ли сте то имали прилике да видите?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Нисам приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Ви кажете имали сте у то време малолетну ћерку?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишла у школу?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Није, јесте ишла у школу и мало ми је то било чудно јер они су 14. добили књижице, сведочанства, а старија ћерка је ишла на факултет и они су, овај, морали сви до 14., она је 15. отишла, њој је фалио још један потпис, нашла је тог професора потписали јој и она је, зато ме она и звала каже сви иду напуштању Тузлу шта да ми, ја нисам имао куд друго, имао сам свастику у Херцег Новом и послао сам их за Херцег Нови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је иначе требало да се заврши школска година?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па кад се оно завршава 10. јуна, па тако некако, у штестом месецу кад оно почне 10., 20. основне школе, средње школе, како који, не знам тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Вам је говорила ко јој је то саопштио да је завршена школа?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па ћерка донела сведочанство, ова млађа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одмах су јој дали сведочанство?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па 14. јој дали сведочанство о завршеном петом разреду, ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли им је рекао професор, наставник, ко је био, због чега сад предаје сведочанство?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па добро, она је мало дете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И зашто се прекида?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли Вам је причала можда да ли је било коментара?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па нисам, овај, с њом, ћерка ова старија на факултету њима су рекли ситуација је таква све ви хајте покуните потписе, па ако буде испита бићете обавештени, углавном то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код истражног судије говорили сте о некој жени која је била прегажена, када сте Ви видели ту жену?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: А то је, то сам сутрадан, пошто ми је био ту код мене братић из Новог Травника и он је био на факултету и он се није успео да изађе и замолио је да га проведем бар горе донекле и да види, пошто ја, овај, сав онај народ и све знам и ја сам њега извео и провео га кроз Чакловиће до школе у Симин Хану и онда сам се ја вратио кући јер тад сам још радио и тад сам видео, сазнао од ових горе пошто ми је и кум, у мене је кум становао, то је она два блока нова зграда, ту је становао и он ми је рекао да је од његовог комшије супруга радила у башти преко пута бензинске пумпе и ту је возило које је погођено и све прешло, она није успела да се склони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте и о томе да, спомињали сте негде да се налазила станица резервне милиције, одакле Вам то сазнање? И где се налазила?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па то је, налазила се, оне су биле измештене у Месној заједници, преко пута моје зграде, то је у «Ц» блоку, ту је било једно одељење и то је ова милиција која је дошла и претресла ми стан и све, па ја сам их познавао јер смо ту ето, што каже комшије, и била је, овај, исто њихова једна у Месној заједници, односно просторији Месне заједнице читаоница прије моста на Брчанској мали, ту су били, јер ту ме је командир те станице и превео преко моста да пређем да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте говорили да је код вас била полиција, да ли сте имали прилике да видите када сте изашли из зграде да је полиција одлазила и у неке друге улазе?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па било је, да Вам кажем метеж читав, ту је са свих оних улаза излазило се, ишло тамо – овамо али ја не знам да ли су они ишли да претресају или нису јер све то било и наоружано и ја нисам то видео, ја сам само кад сам изашао мојих двојица комшија, додуше људи су рекли ми се плашимо, пуца се, нећемо да изађемо, не би ни теби саветовали, па реко има рањених, човек лежи доле искрвариће и све, нису, ја им не замерам, оба двојица су мало и онда били у годинама, тек један, овај, њега сам касније исто, овај што ми је пришао помогао, он се случајно затекао ту, јер он станује у Титовој, био је и он некад полицајац али је био пензионисан, човек који је имао близу 70 година и он ми је помогао да ове извучем, ову још двојицу, а ко је јавио, да ли у мене кум, да ли су ови јавили, углавном да дође санитар, ова четворица су збринути и одвезени су, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте код истражног судије и спомињали Фарука Прцића, у ком контексту Ви њега спомињете и како га знате?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па Фарук Прцић је прво мој комшија, а друго смо радне колеге, познајемо се од 1964. – 1965. године, радили смо скупа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он у то време био?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Он је, тад је он био командант Територијалне одбране која је формирана у априлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли имали прилике да га видите тог дана, тих дана, да ли сте нешто коментарисали обзиром да сте комшије?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па јесам, ја сам њега видео кад сам пролазио из Лукавца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Када сам се тај дан враћао из Лукавца њега сам видео на, доле у Ши село, у ствари Шићки Брод, како, није Ши село, Шићки Брод, они ту имали пункт свој, ту им је била и стационирана јединица, малтене сваки дан сам ја доле пролазио и сретали смо се, виђали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте коментарисали нешто са њим везано за овај догађај?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па нисам ја, овај, нисам коментарисао зато с њим ништа јер он је мени понудио у априлу да будем помоћник команданта за позадину, ја сам одбио и тако да више нисмо о томе говорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли знали које то Патриотска лига, шта је то у то време било?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па чуо сам за Патриотску лигу, то је паравојна јединица која је, да ли су они дошли из, мислим да је, причало се Нермин Похара и његови Патриотска лига и ја сам једном приликом, само сам видео ту има верска исламска заједница у старом делу града и у, ово доле, ту сам једном видео групу људи, а нисам ја знао да ли је Нермин или, али сам чуо да је он ту био и да је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још само ми реците ово када сте кренули на посао у јутарњим сатима је то било јел тако, да ли је било људи на улицама?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па било је нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је све нормално?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Људи су кренули на посао нормално као и, ја сам исто пешке ишао свако јутро од куће до посла до соних бунара то је негде цирка 2 километра, сретао сам нормално људе као и увек и поздрављали се и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли је уопште било милиције, да ли сте тад приметили униформисана лица да рецимо иду по зградама, јер говорили

сте о томе код истражног судије зато Вам предочавам то, дакле пре свега овога што се догодило?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Милиције, овај, нису милиција, овај, прије, милиција је тад ишла кад сам ја, кад су мене претресли и видео сам кад сам долазио било је милиције око зграде и по улазима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. То сте говорили о томе да сте приметили пуно се крећу по овим нашим улазима у згради јер моја страна од зграде је имала 8 – 9 улаза са равним кровом, па сте чак спомињали да је била и нека пуцњава са Вашег крова?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па тад је, кад се отворило, са крова је и гађана колона и овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви, да ли сам Вас добро разумела када сте дошли са Вашим кумом у Ваш стан и када сте укључили телевизор, да ли је то први Ваш контакт са тим да се нешто догодило било погледом на телевизор или сте изашли на прозор да видите шта се догодило?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Не, није, кад смо ми ушли није ништа било, само је било снимање, коментарисао је, овај, Дукић и Бркић, Салих, треба да изађе колона, пратимо излазак, ево нас ту и ту, како се зову сад, ја кажем популарно ми смо их звали «Момо и Узеир».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, рекли сте.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Једино је ту чудно било откуд се ту одједном студио, кад је студио био на сасвим другој локацији и није био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и како сте Ви чули то кад кажете да је запрашало, јел то била рафална паљба, експлозије, шта сте чули?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Не, то је рафална паљба исто као да је плотун само је тукло и онда је то све трајало, колико, пола сата та пуцњава, касније су почеле, овај, експлодирати возила, ове гранате с возила, ово, и ова је паљба престала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Има ли питања? Изволите тужиоче. Још само, извињавам се, да ли Ви познајете оптуженог Јуришић Илију? Не знате?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Можда смо се сретали овако али нисам, не знам и не могу, овај.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Само ме занима како објашњава тај поступак претресања полиције и доласка код Вас?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па не знам сам како да објасним, да ли је неко јавио, овај, пошто сам ја излазио већ оно ту су јењавала та

борбена дејства и мислили су да сам носио оружје из возила, а у ствари ја на возила нисам ни обраћао пажњу, него сам извукао ову четворицу рањених и онако крвав како сам био кошуљу и панталоне и све, ушао сам у зграду, само ето што сам дошао, нисам до купатила да скинем оно са себе, они су ушли у зграду, где је оружје, где.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, хвала, немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: (Адвокат Стеван Протић бранилац оптуженог) Морам прво да кажем да не могу да се отмам утиску да ја не разумем шта овај сведок сведочи у односу на кривицу мог брањеника али ћу да питам, када је сведок напустио Тузлу?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: 04. фебруара 1994. године.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Деведесет?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Четврте.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Четврте.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: '94. Ако сам добро разумео 15. маја 1992. он је евакуисао своју децу за Београд зато што су деца његова плакала јер сви иду, моје питање да ли је после тог 15.маја 1992. године вратио децу из Београда у Тузлу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте вратили децу?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Нисам.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Нисам чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Није. Моје питање је зашто је он остао у Тузли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли можете то да објасните зашто сте Ви остали?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Могу да одговорим, остао сам у Тузли прво што сам ја радио, рођен сам у Пожарници, живео сам у Тузли, од '60 године ја сам живео у Тузли, све ми је то што имам, ја нигде друго нисам имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Е сад, 15. маја 1992 године десило се то што се десило на Брчанској мали, после 15. маја 16., 17. и у данима иза тога тузлаци, власт у Тузли да ли је славила победу над ЈНА?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приговор, мислим да питање је јако опширно па треба да каже ко и зашто?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли је општинска власт у Тузли или било ко у месту где је он живео у регији где је он живео славио победу у том нападу 15. маја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, одговорите.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па ја нисам, не знам да ли је негде неко на неком месту славио, оно колико ја знам није, али прича је било извојевали смо победу над војском, то стоји, а да је неко славио не знам.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли је неко тада експониран, да ли се неко хвалио да је донео одлуку да се изврши напад на војску у Тузли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте то чули?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Мислим, ја, да Вам кажем, ја сам се кретао, овај, једно време, односно три-четири дана сам ишао још на посао док и мене нису одстранили, јер су ме назвали «петоколнашом», дојављивао сам наводно гранатирање Тузле с чиме нисам имао, и онда ме позвао мој директор и рекао видиш каква је ситуација, склони се, све што буду имали други имаћеш и ти и ја друго немам шта.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Одговарајући на Ваше питање о познанству са Фаруком Прцићем, он је рекао шта је био Фарук Прцић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да му је комшија.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да му је комшија био.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: И да му је комшија и да је био командант Територијалне одбране и тако даље, и рекао је, а то ја нисам разумео да му је Фарук Прцић нудио да буде нешто, али нисам разумео шта?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заменик.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па ја сам, овај, до 1991., осми-девети месец био у касарни и овај, на сталном ратном распореду помоћник команданта за позадину у батаљону и кад је изнета ова картотека из Војног одсека не знам, углавном прво су ме позвали у Војни одсек и рекли су ми да ли желим нови ратни распоред и све и где је мој картон евиденциони, оно, ја сам рекао да не знам и да ја не могу да идем јер ја имам стални распоред у касарни али нисам више био зато управо због малолетног детета, нисам могао, овај, да се јављам у касарну на ове обавезе, они су ме зато санкционисали.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја то нисам њега то питао председнице, он је мало пре рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, коју функцију Вам је нудио, шта сте требали да budete?

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Шта је он то њему нудио?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: За помоћника позадине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је, рекли сте то.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Пошто сам се ја школовао, дошколовао у Сарајеву, свугде, за помоћника команданта за позадину у резервном саставу.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле, нудио Вам је некакву старешинску функцију?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекао је. Јесте. Рекао је то.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје питање је следеће, па чуо сам ја шта је он мало пре рекао судија, али хоћу да се то понови, моје следеће питање зашто је он то одбио?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па ја Вам рекох мало пре, ја нисам могао да се јавим у касарну пошто сам био родитељ малолетног, хранитељ или како тако детета и нисам могао оставити кућу без мог присуства. Ја сам морао да се старам и о храни и о свему, о деци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: То је то, ја сам и из ове касарне горе, мене су ту ослободили, само су ми узели опрему и оно све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте објаснили.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Па да, али онда је питање ако је морао да се стара о малолетном детету зашто је малолетно дете послао у Београд 15. маја?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Приговор, то су родитељска, то су родитељске дужности не односи се уопште на ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да, немојте то, то апсолутно питање.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па знате зашто господине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не морате да одговорите, не морате да одговорите.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје питање је акт одбијања понуђене функције у предстојећим неизвесним временима који су тада били неспорно у Босни, да ли је између осталог последица и неверовања у будућност мултинационалног састава становништва ту?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате ни на то питање да одговорите, немојте тако, зашто је сад одбио функцију, то је тако небитно, то је лична ствар.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Па судија, Ви мени одбите питање, Ви комуницирате са мном на један начин који не познаје ЗКП, ја сам поставио питање, Ви донесите решење да се ускраћује одговор на то питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председник већа одбија одговор на ово питање.

АДВ. СТЕВАН ПРОТИЋ: Хвала Вам, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Такође као и мој колега апсолутно ми није јасно шта доказујемо саслушањем овог сведока али онда ћемо ако ја учествујем јер ми је место у овој судници па да не будем само процесна претпоставка, да ли можете сведоку предочити карту коју смо ми приложили још приликом првог саслушања да покаже где је та његова зграда у којој живи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете на документ камери. Режија молим вас пребаците овај снимак са документ камере на мониторе. Овако, узмите ову карту и погледајте прво Ви да би сте могли да се снађете, узмите у руке. Обележите па ћемо показати на документ камери. Заокружите, заокружите Вашу зграду. Добро.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јел можете означити где је Ваш стан?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Кад је ово ситно.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, не, само с које стране зграде да знамо.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: У мене је с обадве стране, пошто је трособан стан гледао је и на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улицу ову, јел тако?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: И на улицу и на ову другу страну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево сад објасните, значи?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Гледао је и, овај, «Ц» блок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ништа нећемо видети, искључите молим вас. Значи прозор Ваше зграде где гледа?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Гледао је, гледа и на пут према Бијељини и на ову унутрашњу, онај други пут улицу која је.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Можете само показати положај Вашег стана на тој згради коју сте заокружили?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Да видимо само, да видимо, ја мислим, мислим да је то сад, ја пошто је четврти улаз сад треба избројати све улазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, па отприлике можете.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Ви из свог стана видите раскрсницу?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Прву раскрсницу видим ову горе што је на излазу, горња, ево, не видим ја раскрсницу ову доле што се рачва за Ши село њу не могу да видим, видим ову раскрсницу.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле, раскрсницу велику на Брчанској Малти не видите?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала. Да ли сте имали било каквих контаката тог маја 1992. са ЈНА?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте имали било каквих контаката са СДС-ом?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам је познато било шта о подели оружја било коме у територији Тузле, да ли од стране војске или од стране некаквих странака?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Не, ја знам 1991. да сам, овај један батаљон пошто сам био помоћник команданта за позадину који је мобилисан тад смо наоружали све војнике, било је свих националности и тад су они, оно је расуло, па су бацили оружје пред општину, ја нисам никад ни пред општином био.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је Вама икад ико тог маја 1992. нудио оружје?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Не.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја ћу се сад вратити на Ваше питање госпођо судија, о овој жени која је прегажена, нисам схватио да ли је то жена из колоне?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Не, не, то је жена која је радила башту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У башти.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Башту и возило како је погођено оно је одмах скренуло и прегазило је.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете рећи ко је био тај командир станице полиције који Вас је превео преко моста?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Био је Матија Токић.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Матија Токић, а да ли се сећате да ли је било дејства по Тузли тог дана, то вече или следећи дан?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па ја мислим да је после, кад и у којим сатима је било дејства по Тузли и мислим да је онај горњи део соних бунара односно колико сам могао, јер кад сам отишао сутрадан на посао видим да су ови моји направили себи неке, нека склоништа у овим пумпарницама, каже било је гранатирања и било је видљивих трагова.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ви сте дали изјаву пред Општинским судом у Деспотовцу, ја не могу заиста на овој копији да видим датум, Ви сте ту позвани као сведок јел, заиста не видим заглавље записника, то је у спису на 548. страни?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па не знам, да Вам кажем мене је човек, ја сам доле дао можда свега је то било пола странице, судија који ме је салушавао питао ме је само за податке да ли сам био, ја нити знам ко ме је пријавио нити где и шта и то је само од мене узео, ја њему нисам давао, овај, детаљније никакве.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Нисте му давали никакву изјаву?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па дао сам оно основно да сам био очевидац у колони шта је, ко је.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можемо сведоку да предочимо изјаву са странице 548., 549., бар у овој електронској форми је страница 548 и 549?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лоша је копија, не знам да ли. Пробајте са ове копије док не нађемо.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Мене интересује само да погледа потпис да ли је то његов потпис испод тога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Констатује се да на предлог браниоца оптуженог адвоката Дозет Ђорђа сведоку се предаје на увид записник који је сачињен пред Општинским судом у Деспотовцу Кри.15/97.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Јесте то је мој потпис.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: То је Ваш потпис?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Јесте.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: ОК. Моје питање да ли сте изјавили Ви тад судији, дакле сад сте рекли да сте дали некакву уопштenu изјаву, да сте тог дана видели у униформама Муслимане и Хрвате?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Јесам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Како сте разликовали Ви Муслимане и Хрвате?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па видео сам, ја сам управо и рекао ова, војници ту сам видео и сад да не набрајам ја имена.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не морате објашњавати, мене само занима како разликујете Муслимане и Хрвате?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Не, не, они који су били у касарни па су изашли тог јутра и видео сам јер сам имао двојицу комшија и имао сам једног мог радника који је исто био горе и они су напустили у јутарњим сатима касарну и изашли, ја сам на те мислио, а нисам ја, да ли сам видео ове Муслимане или ово, можда се ту нисмо ја и овај судија, јер било је питање.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дозвољавате да предочим део исказа?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочите.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле овде стоји «око 10 часова и тада сам у, нешто К град, видео у униформама Муслимане и Хрвате, а та је униформа била из резервног састава ТО».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад да ли Ви неког од њих познајете, те које сте видели?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Познајем их доста.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А јел међу тим људима било и Срба?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Јесте.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте, сад сте видели господина Јуришића, да ли сте га тог дана или тих дана било где видели?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Нисам, ја не знам.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте било шта чули о њему?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Нисам ни чуо. Ја сам први пут чуо овде.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја још једанпут само постављам питање који је разлог да овај човек изгуби околико времена данас заједно са нама овде у судници? Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам опет наглашавам да суд поступа по оптужници Тужилаштва. Хвала Вам лепо. Извињавам се да ли Ви имате предлог?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Поштовано судско веће, уважена председнице судског већа овај сведок данас је под заклетвом, дакле по члану 126 ЗКП Србије изјавио да ме не познаје, ни једном речју није доводио мене у везу са догађајем на Брчанској Малти 15. маја 1992 године, то је управо значи да он нема ни једног доказа да сам ја починио било какву незакониту радњу. Међутим, користим се ако дате дозволу чланом 96 став 1 и чланом 296 став 2 ЗКП Србије да поставим неколико питања овом сведоку. Прво ћу му цитирати један део јер је питање из тог дела следи. Господине Ви сте изјавили да сте у Тузли становали на Сењаку и да сте 1992 године често посећивали оца у Пожарници, на том путу кажете често сте слушали цитирам «спорадичну пуцњаву», што «из муслиманских што из српских села», то доводите у везу са постојањем «сеоских стража», а то сте рекли на прошлој изјави на страни 4, последњи пасус, моје питање гласи: Где сте Ви видели, односно приметили да су биле те сеоске страже? Каквим су оружјем људи били наоружани и да ли знате откуд им то наоружање?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Овако да Вам одмах где сам видео, пошто сам ја, овај, нисам имао кола својих, ишао сам путем Тузла-Зворник тунел у Бабајићима, то су ми комшије наше земље и све мог оца и његове се граниче, ту је била одма испод тунела једна барикада, били су, е сад ја познам људе из виђења, било је ту и ловачких пушака, било је карабина, да ли је било других не знам, то је једно, друго овај.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Јел сматрате да је то њихово лично наоружање или је посуђено, дато?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па ја не знам да ли су, овај, пошто је било ја, из Бабајића односно тог дела засеока не познајем ни једног да је био ловац, обично се ловци знају.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро, задовољавам се.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: А да ли је имао свако кући то не знам.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Познајете ли Ви Мијатовић Радета и Гарић Миодрага?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Мијатовић Раде ја мислим да је он, овај, њега познајем још из касарне био начелник артиљерије, тако нешто, а лично овако га не познајем, знам његовог оца или ко је горе где на соним бунарима.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: А Гарић Миодрага?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Он је из Пожарнице, знам њега из виђења.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала. Следеће, какву су они улогу имали тих дана око 15. маја?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Немам појма.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не знате, добро, хвала. Шта знате о војној формацији под називом «Бусија» која је била формирана за села Ковачево село, Горњи Чаковићи, Пожарница и Ковачица? Не знате ни то?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Не, нисам.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро. Хвала.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па сад да Вам кажем ја нисам, овај, ишао сам до оца, враћао се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу шта доказујемо тиме?

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта доказујемо тиме?

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Дозвољаваате да се обратим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ЋОРЂЕ ДОЗЕТ: Исто што и са свим овим досадашњим питањима, то доказујемо.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Изјавили сте господине да сте понекад приметили док сте радили на соним бунарима да из касарне «Хусинска буна» у Тузли излази из круга, односно ван круга и војска и ЈНА, то сте рекли на страници 10., десета реченица одоздо, питање којим поводом је та војска излазила?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Да пију у кафанама, којим другим поводом, јер сви су долазили, излазили су највероватније, овај, капијом која је ближе болници и спуштали се крај соних бунара ишли у град, да ли су нешто куповали или нису.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Без оружја?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па нисам приметио да су оружје имали, нисам ја.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: А јел им, добро, у реду нисте приметили. Следеће, ја се извињавам председнице Ви сте питали, ја бих желео само са другог аспекта да поставим слично питање, да ли је Ваша млађа ћерка 15. маја била на настави?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Није.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Није?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па 14. добили сведочанство и нису ишли на наставу.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро, хвала. Зашто сте Ви двапут давали изјаву, зашто се двапут давали изјаву?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите зашто је двапут давао изјаву, па ваљда по позиву.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Јел по позиву?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: По позиву.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала лепо.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Добровољно.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Познајете ли Ви Милић Вељка, радио је као кустос у музеју Тузле?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Познато ми је презиме.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: А нисте сигурни ко је?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Нисам.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Нисте га виђали?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па нисам, зато га и не могу, кад би видео, ипак прошло је 16 година, 15 година.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: А по чему га познајете?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па ето то је да ли што кажете Ви, да ли у музеју или по овом.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Није долазио у Пожарницу?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Па откуд ја, ја сам живио у Тузли са станом сам све, ја сам ишао стриктно где сам ишао, а да сам ходао, то нисам.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала и још последње питање, пошто данас имамо још једног сведока са Вашим презименом, мене интересира.

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: То ми је брат.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Молим?

СВЕДОК РАДЕНКО ИВКОВИЋ: Брат.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Брат, хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Да ли Ви имате још нешто да изјавите? Можете ићи. Хвала Вам.

Хоћете позвати сведока Ивковић Момчила.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Ивковићу.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи Ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Момчило Ивковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени које године?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: 11.11.1955 године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Ђорђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Дипломирани инжињер рударства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Нови Сад, Владике Ћирића 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложити тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја бих Вас замолила да прочитате текст заклетве.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок опоменут, упозорен, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били саслушани од стране истражног судије 03.07.2007 године, да ли остајете у свему код овог исказа који сте дали у претходном поступку?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците нам, знате зашто сте позвани?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам маја 1992 године где се Ви налазите, опишите нам каква је ситуација била у Тузли, претпостављам да сте били у Тузли и шта све знате о овом извлачењу колоне војске из касарне «Хусинска буна»?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: До 1992. до маја сам живео, у ствари живео сам у Тузли, радио сам на Руднику соли и сони бунари у Тузли као руководилац, руководилац производње на Руднику соли «Тетим» иначе сам дипломирани инжињер рударства и становао сам на

Ступинама Б-3 стан 9 мислим да је. Радио сам у «Сода-со» комбинату, значи у руднику соли и живео сам у Тузли. У то време било је доста напето у Тузли, у принципу осећала се та напетост.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кад је почела та напетост да се осећа?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Па можда два-три месеца раније отприлике и то је тако расло, овај, та напетост је расла практично онако из дана у дан тако да није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите раније пре маја месеца?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Пре маја, пре маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Али није било неких ексцеса, није било ништа посебно, очекивали смо ајде да ћемо се некако провући без рата у Тузли, овај, иако указивало је све отприлике да би могло доћи до неких сукоба зато што су околи, околи су већ биле, овај, били су пунктови који су контролисали улазак и излазак из Тузле и тако, овај, друго појавило се доста нових, страних лица, рецимо у граду се појавило, овај, било их је, пуна Тузла је била, да ли због тога што није било посла или нечега али углавном сви кафићи су били пуни. Ми смо и даље радили што се тиче рудника соли, ми смо радили готово до тог 15. као нормално иако доста људи је било мобилисано практично у ТО али рудник и сони бунари су радили значи и даље. Кретали смо се, могло се кретати значи нормално с тим што су били пунктови значи на излазу, овај, ја сам путовао, практично сваки дан сам ишао на рудник соли те тиме пролазио сам кроз пар пунктова, то је, рудник је на Мајевици тако да, али није било проблема никаквих значи, једноставно били су ти пунктови који су пропуштали, контролисали, шта су радили и тако. Е сад тог 15. маја, тад се завршавала школа, овај, 15.маја деца су ми ишла у школу основну «Воја Иванов Црногорац» мислим да се зове, овај, тад се завршавала школа и, овај, тог дана, овај, негде пред, негде иза један сат отприлике пред крај радног времена звао нас је директор надзорно техничко особље на разговор, овај, и тада смо, тад нам је, практично тад ми је било јасно да ће доћи до неког сукоба у суштини да ће се нешто десити. Он нам није то рекао е биће то и то, биће напад или ово, али из оне приче коју нам је рекао у ствари испало је тако као ево сад се видимо, а сутра ко зна да ли ћемо се уопште видети или тако нешто. И тад сам изашао с тог састанка који се одржавао код нас у просторијама чете за спасавање и јавио, овај, супрузи да спакује децу и кад дођем да идемо, овај, из Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто баш тог дана? Шта је то необично толико било ако кажете да је и претходних дана било је и нормално али сте видели да је било неких пунктова?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Па раније је било те сукоб ће избити данас, те сутра, те биће ово, те биће оно, али све смо се надали да неће бити рата. Па тамо је била пропаганда увек у Тузли напашће четници из Пожарнице, мислим тако отприлике у том смислу, међутим ја сам био у Пожарници, пошто сам рођен у Ковачеву селу у Пожарници и често сам био горе и отац ми је горе живео, овај, мислим да сам знао да у Пожарници нема нико да нападне Тузлу, тако да нисам очекивао уопште да ће бити рат, мислим како ће напасти неко из Пожарнице ако немаш, мислим Пожарница је ипак село, село које је не знам колико је имало становника, све укупно можда 1000 али јако мало у односу на рецимо на град Тузлу, тако да нисам ни очекивао да може бити неког сукоба јер сам знао да горе нема никога ко то може да уради тако нешто, овај, и тако је било често тих те данас ће бити сукоб, те сутра ће, те ово, те оно, међутим то је увек, овај, пролазило тако, али тај дан, сад кажем, тај дан кад нас је директор позвао практично то ми је, иако пази, код нас је на руднику већ раније су биле припреме практично, овај, знам да су у магацин експлозива правили су они, овај, приручна експлозивна средства код нас и припремало се практично два-три месеца било је њих који су били мобилисани који су припремали се практично за неке сукобе и тако и, овај, тај дан кад нам је директор рекао практично, овај, да по његовом говору ја сам закључио да ће се тога дана нешто десити јер, овај, рекао нам је практично у том смислу не знамо шта ће сутра бити да ли ћемо наставити да радимо, да ли нећемо, да ли ћемо се уопште видети или нешто јер мени је тад било јасно да ће нешто да се деси, нисам знао шта да се деси али сам знао да ће доћи до неког сукоба, овај, и друго тад је и завршавала школа, мислим тај дан је, иначе није требало школа да се завршава било је редовно негде у јуну да се заврши школа али тај дан је практично био задњи дан у школи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било неко објашњење деци због чега је тог дана задњи дан у школи?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Није, бар се не сећам да је било неког објашњења, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Јер то, шта ја знам, тад се живело некако убрзано као на траци и сад не можеш да пратиш све догађаје у принципу шта се дешава. Рат је био свуда околу осим код нас, код нас је у Тузли било једно време иако је околу све било у рату, код нас је било пак релативно нормално, значи није било сукоба, није било ништа бар на тузланској општини и тај дан је, овај, тај дан сам ја јавио породици да се спреми и изашао сам из Тузле негде између 3 и 4 сата отприлике, овај, пошто сам становао на Ступинама, то је насеље иза новог хотела и овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу морати да Вас прекинем, направићемо паузу и наставићемо после 20 минута.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се пауза у трајању од 20 минута ради одмора.

Настављено у 11,35 часова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можемо да наставимо? Изволите.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: После посла значи неге између 3 и 4 сата, овај, са породицом сам изашао из Тузле, овај, сели смо у ауто и изашли смо из Тузле, овај, кренули смо, пошто сам становао на Ступинама, овај, изашао сам горе, према Брчанској сам дошао обилазницом око Тузле, не знам да ли је неко познаје, на Брчанску Малту се није могло прићи, овај, зато што је тамо већ, тамо је већ било возило, у Тузли су направили, направили су неко оклопно возило у суштини, овај, приручно у Тузли у ТТУ-у и то возило је било на раскрсници тада кад сам пролазио, значи кад сам излазио из Тузле то возило је било на раскрсници на Брчанској Малти. Било је пуно војске, пуно полиције, значи није се могло, није се могло проћи преко Брчанске Малте него сам скренуо, скренуо сам десно преко насеља, овога на Сењаку и изашао сам у Славиновићима иза бензинске пумпе. У то време то је било негде око, између 3 и 4 сата већ је било, било је војске и полиције околу и на свим зградама и око пута, практично кроз горе до Славиновића, значи поред овога пута Тузла – Бијељина. Тај дан, тај дан сам, овај, ту сам прошао и отишао у Ковачево село у ствари у Пожарницу, Ковачево село, у очеву кућу и ту смо преноћили, овај, негде око пола седам – седам, не знам тачно, назвао ме је брат из Тузле који је иначе становао на Сењаку и рекао да је ту пакао, да су напали војску и да је пакао, после сам то гледао и на телевизији овој тузланској телевизији «ФС» каналу, практично су, снимано практично комплетан тај напад је сниман. Ту ноћ смо, овај, преноћио у Пожарници горе код оца, у току ноћи почело је да се пуца на делу између Симин Хана и мислим да је то доле било између Симин Хана и Тузле, значи негде из тог правца се пуцало али нисам знао шта се дешава. Ујутро сам, ујутру сам породицу одвезао до, децу и жену до Бијељине и овај, они су остали у Бијељини, ја сам се вратио, овај, вратио назад у Пожарницу и после тога сам, значи то је било мислим да је у петак био тај сукоб, а ја сам се

вратио у понедељак или уторак у Тузлу, не могу тачно се сетити који је дан био, у Тузлу у свој стан. После тога сам, из стана сам одлазио, овај, морао сам да се јавим на посао практично сваки дан, овај, јавио сам се у Тушањ на посао, рекли су нам да не можемо више, да одредимо ко ће да ради и ко не ради и ми смо се само јављали практично на, значи на рецепцију сваки дан смо морали да долазимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је након доласка?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Након доласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је после, који је то био датум?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Па то је био значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 17. – 18.?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: 15. се то десило, значи од уторка сам био практично, 15. је био у петак, ту 17., 18. па надаље јављао се сваки дан практично на Тушањ до 13. јуна кад су ме у Тушњу ухапсили и овај, Фарук Прцић и његова, овај, та јединица су ме одвели код њих, имали су свој приватни логор у Тузли и овај, то је било 13. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците тих дана 13., 14., 15. маја 1992. године да ли сте приметили да ли је било неких ископаних ровова, да ли је било неких запрека, жежева, како је изгледа Тузла?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Па у Тузли је било јако тога пуно, мислим све ове установе су биле практично са врећама, са овим како се зове, све кључне у ствари установе су биле затворене са тим прилазима. Прилази Тузли у ствари са свих страна су били затворени с тим, било је жежева доста ових металних, практично који су били већ припремљени али то је трајало већ дуже, није само тих три-четири дана, значи почело је то од раније да се припрема. Оначе око Тузле су били пунктови, овај, на коју год страну да се кренуло, овај, били су ти пунктови на којима су били и те сеоске страже и различити, е сад не знам што каже под чијом је ингеренцијом који пункт био али значи било је пунктова на све стране, ако си пошао рецимо да идеш горе према Пожарници био је пункт у Симин Хану на раскрсници и према Горњој Тузли или рецимо овамо ако кренеш према Солини, Докњу, и тамо је исто био пункт, ја мислим да је то Докањ пре код оног, код мостића, ја мислим да је ту Докањ, овај, значи било је пунктова на коју год страну да се крене тих контролних, иначе било је, припремало се практично за рат у суштини, било је тих припрема иначе у Тузли је била, овај, у Тузли је била, овај, јединица, мислим да су се звали «Патриотска лига» која је била измештена мислим доле на Шићком Броду да су били, овај, та јединица «Зелене беретке» и «Патриотска лига» не знам тачно како су их звали они су били на Шићком Броду, доле су их изместили, а иначе у Тузли, у Тузли је било јако пуно одједном, знаш кад живиш у Тузли и крећеш се

обично сретнеш људе које познајеш, ако си их видео. У то доба је одједном мислим да су били пуни кафићи, пуно свега, било је пуно страних лица једноставно, овај, одавало је некакву чудну атмосферу, а иначе се, кажем, код нас, ја се сећам да је код нас у магацину правилу су практично приручна експлозивна средства већ од месец дана раније су се припремали и сад за шта је ко то припремао то је сад дискутабилно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците тог дана 15.маја када сте се спремали да са породицом напустите Тузлу, јел то негде око, које време је то било? Рекли сте.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Па тај дан сам радио значи, отишао сам нормално на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада, нисте још напустили Тузлу, да ли сте чули да ли је било пуцања по Тузли?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Негде можда око 1 сат, 12 – 1 сат отприлике је, али кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког правца, јесте могли то да орјентишете?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Па мислим да тамо из правца практично негде горе Брчанске Малте или горе негде, значи из тога правца, али то је кратко значи није то било, није било пуцања неког већег значи, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појединачно, рафално?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Појединачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Појединачно.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Можда један или два рафала оно кратко, али јако мало, значи није било неког посебног. Па до тога дана ја сам ишао сваки дан на Тетиму горе, рецимо пролазио сам нормално и кроз Тузлу, и кроз Докањ, мислим кретао сам се сасвим нормално, радили смо до тог дана практично и тај дан сам био на послу и сад кажем тај дан, али било је то напета ситуација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да то сте објаснили.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Данас ће бити напад, сутра ће бити напад и ово али тај дан нас је директор баш позвао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, то сте све објаснили. А реците само још ово да ли сте кад сте чули ту кратку рафалну пуцњаву у два наврата да ли сте звали некога, да ли сте коментарисали са неким шта се то дешава, ипак треба да изађете са породицом ван града, је ли тако, да ли уопште сте се интересовали шта се дешава у граду?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Тад су рекли, уствари интересовао сам се рекли су да је војска хтела да изађе па су враћени поново назад. Такав је коментар био, значи тад су они кренули били да изађу, 1 или 12

сати не знам тачно и да су враћени назад. То је било оно што је информација значи која се могла добити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања. Изволите тужиоче. Изволите.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ко је то рекао када је била та пуцњава око 2 сата пре, односно поподне да је војска хтела да изађе па су враћени, ко је то рекао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то вама рекао?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Па неко вероватно од колега, не знам тачно не могу се тачно сетити имена, али да кажем ми смо били, Тушањ, рудник соли Тушањ је од Слатине крене се значи улицом једно 500 метара можда од Слатине и ти уствари у то доба ослушкујеш у суштини све што се дешава у граду, где се шта дешава, те приче и ми тад још нисмо знали да ли ће се нешто десити посебно и сад кажем вероватно неко од колега у томе разговору да смо то сазнали, јер смо ми сви били практично комплетно надзорно техничко особље се скупило значи тад иза 1 сат и тад смо причали о тим дешавањима шта се дешава, сад кажем конкретно једино знам да ме је Сеад Атић, колега исто мој, рударски инжењер, радио је код нас он ми је рекао да се не бринем ништа, да ће бити све уреду. Кад сам ја изашао уствари да телефонирам кући са тог састанка и да кажем породици да се спреми, он ми је рекао да не треба да се секирам, биће све уреду. Он је иначе становао код нас на Ступинама као комшија и тако мислим у том разговору.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Председнице, дакле њему је рекао неко од колега, али ја сад не знам ко су његове колеге Срби, Хрвати или Муслимани, имамо једну веома напету ситуацију која је касније ескалирала у ратни сукоб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ко вам је конкретно рекао од колега, Србин, Хрват, Муслиман?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Вероватно неко од Муслимана.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Вероватно?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Зато што Срба је било јако мало, од Срба колега био је Лукић Бранко и можда Тошо Јовић, остало су углавном били Муслимани, пази ми смо живели сви заједно и дружили смо се.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје је питање следеће.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: 15 дана пре избијања рата ми смо играли заједно фудбал.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Зато је вероватно то од Муслимана дошла информација?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Да.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: А не од Срба, јасно ми је. Имам следеће питање председнице, сведок је објаснио после напете ситуације у Тузли, нарочито уочи 15. и 15. моје питање је да ли он зна Илију Јуришића, прво питање, а друго питање да ли зна удео и заслуге Илије Јуришића у стварању напете ситуације?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако прво зна.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да, ако зна наравно.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Не, не познам човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Мислим нисам знао уопште ни улогу какву је имао.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Не знате?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Не.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Хвала вам, ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала. Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле учествујем ради учествовања, може сведок да одговори да ли му је познато тог 15. или дане пре 15. маја '92. године, ко је држао Бијељину?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Срби су били у Бијељини.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Под тим појмом Срби на кога мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем питање.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па ја ако сад кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, ја стварно не разумем питање, како мислите Срби.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли неке оружане формације српске, о томе.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Па то не знам која оружана јединица је држала, али шта се десило, шта се дешавало, могу да кажем тада у Босни.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија, моје питање је врло конкретно и претпостављам врло кратак одговор, да ли зна или не зна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је не зна које оружане јединице.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Па не знам које оружане јединице.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да ли су то тих дана у Бијељини били «аркановци»?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Па не, али чуо сам, чуо сам о њима не тада него касније.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли су из Бијељине тих дана и из околних места који су како ви кажете били под контролом Срба бежали Муслимани?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Вероватно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Вероватно, да ли су ти људи непознати који су били у Тузли били избеглице?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Можда.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Можда?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Не могу рећи ни да ни не, избеглице су дошле касније у Тулу, ја сам био у Тузли до децембра, избеглице су касније дошле у Тузлу и смештене су били по школама.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Тад 15. мислите није било избеглица?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: 15. маја нисам сигуран зато што, шта се дешавало около, ја сам био технички руководиоца производње рецимо на Тетиму.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате на широко да објашњавате, само конкретно на питање одговорите.

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Јављали су се и Муслимани и Срби не могу доћи на посао због сукоба, јављали су се, што каже ја сам био Србин нисам учествовао ни у каквим значи нити војним нити било каквим и значи јављали су се и једни и други, е сад.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија ја немам више, ја немам више питања рећи ћу још један пут оно што смо као одбрана на почетку овог суђења рекли, ми не оспоравамо нити једну појединачну судбину, то што је тужилац предложио и овог сведока ја би молио да веће пре него што позива сведоке анализира њихове исказе и уколико има, ми наравно не можемо ништа на обавезу суда да оштећене позива овде па дошли или недошли, али сведоке који причају ја апсолутно не приговарам истинитости исказа овог сведика, али ајмо погледати да ли има било какве везе са оптужницом коју је тужилац против Илије Јуришића поднео, дакле молим вас да се ограничимо јер човек је у притвору годину и 8 месеци, а ми саслушавамо људе о његовој судбини која је апсолутно трагична, због тога човек, надам се да ћу остварити то своје право пред судом у Сарајеву где сведочи у предмету против тог Фарука Прцића, али са Илијом Јуришићем овај човек нити претходни сведок његов брат никакве везе немају, не знам због чега сведоче овде, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо изволите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Уважена председнице судскога вијећа, ја морам поновити да овај свједок данас није ниједном речју поменуо моје име и рекао је да нема ниједнога доказа, односно није рекао али подразумјева се да нема ниједног доказа да сам ја нешто урадио незаконито везано за Брчанску Малту 15.05.`92. године, што значи прихватам то сугестију мога браниоца да он није могао обзиром гдје се налазио тога дана, није могао дати конкретне податке по члану 96 став 1 ЗКП Србије, дакле он је нешто дао о догађају, а о извршиоцима дела мало, поменуо је само Фарука Прцића. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Да ли ви имате још нешто да изјавите? Ако немате овим смо завршили ваше саслушање. Хвала лепо. Ви долазите из Новог Сада?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите трошкове доласка?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Само трошкове доласка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Доласка и одласка, ништа друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вам је карта?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: 600 динара карта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 600 динара, 1.500,00 имам извештај је ли то довољно?

СВЕДОК МОМЧИЛО ИВКОВИЋ: Па.

Сведок трошкове тражи.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Исплатити сведоку на име путних трошкова 1.500,00 динара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам лепо можете ићи. Можете и сести.
Новаковић Марко.

СВЕДОК НОВАКОВИЋ МАРКО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците ваше пуно име и презиме?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Новаковић Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: 23. априла 1950. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Симе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше пребивалиште?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Војводе Степе 229, Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па ја сам пуковник у пензији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело.

Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Ја би вас молила да прочитате текст заклетве за сведока.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Сведок упозорен, опоменут, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били саслушани од стране истражног судије 12.07.2007. године, да ли у свему остајете код овог исказа?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте још негде били саслушани?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате зашто сте позвани?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам шта све знате, шта се то дешавало 15. маја '92. године у Тузли? На којим сте ви пословима и задацима били, коју функцију сте имали? Испричајте нам све о извлачењу колоне војника из касарне «Хусинска буна»?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја сам био на дужности заменика начелника безбедности 17. корпуса. Да би осветлио стварне чињенице почињенога тешкога злочина, ако дозволите ја би се накратко осврнуо на '91. још годину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто, да нам дочарате ситуацију каква је била или шта.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па ситуација која је претходила ономе што ће касније да се дешава, јер уколико не будемо сагледали шта се дешавало '91. крајем '91. почетком '92. на подручју Тузле, Тузланске регије онда не можемо сагледати ни тај злочин који је почињен, значи мора се гледати шире и да дотакне се део ситуације која је вођена од стране муслиманског политичког руководства из Сарајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало молим вас сугерисано ми је изигледа да није снимљено. Искључен ми је био микрофон, није регистровано ваше упозорење као сведока.

Није ништа снимљено. Добро. Морам поново да би се снимила ова опомена.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И упозорење за сведока. Позвани сте у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину. Давање лажног исказа је кривично дело. Нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Текст заклетве сте положили. Није снимљено само ово моје упозорење што сам по закону дужна да вам предочим. Не морате тако широко ићи, нас интересује само моменат шта се то догодило тог 15. маја `92. године, можете од почетка `92. године каква је ситуација била, да евентуално направимо нешто повезано да видимо шта се то дешавало, да ли су неки догађаји претходили па се све то десило што се десило 15. маја `92. године, у том смислу али тако широко од `91. године немојте.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Добро, уреду, ако сте ви тако одлучили, али би било врло битно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има, ви сте врло детаљно о свему томе и говорили.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Добро ја сам говорио, али ето ако сте ви рекли, уреду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад нам испричајте.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Почетком `91. године у Тузли, је била изузетно изражена пропаганда против војске, против српскога народа. Војска је проглашавана србо-комунистичко-четничко окупаторска и тако даље. Они су на подручју Тузле имали почетком `92. године формиране 3 бригаде «Патриотске лиге» и «Зелених беретки» које су биле потпуно наоружане. Циљ тих бригада је био да се у датом моменту, тад су биле илегалне, по наређењу Муслиманског националног већа из Сарајева које је било уствари јавно, Муслиманско национално веће за одбрану интереса Муслимана, а у суштини је то била врховна муслиманска команда, да заузму своју регију, да протјерају ЈНА, да покоре евентуално сваку појаву супротстављене стране српскога народа и заснована је била њихова, њихов програм, задаци, циљеви, на Исламској декларацији, чиста Босна муслиманска, чак у том периоду су, то је још био као илегално тајни планови у својим плановима су имали чинове који су одговарали чинове у време турске владавине, да би променили касније имали су чинове у војсци као и све друге армије у свету. Није се само мировало на тој војној организацији, у Тузли су негдје почетком `92. године у Скојевској улици где станују припадници војске, тад су подметнули бомбу под «Заставу 101» војног службеника Веган Станислава, али је та бомба била уствари намењена за потпуковника Дубајића пошто на истом месту станују, имају иста возила па је дошло до забуне. То нису никада открили, нису открили што је јасно ко је

стајао иза тога, а циљ је ту потпуно био јасан. У истом том периоду на истом месту пошто је ту у Скојевској улици три, четири зграде које су настањени све били припадници војске и чланови њихових породица, они су подметнули, убацили бомбу у канту за смеће у ноћи, која је имала разорно дејство и која је изазвала страх, узнемирење и тако даље. У том периоду су нам пресретали возила, одузимали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То све кад кажете су нам, на кога мислите?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па то су паравојске те. Значи паравојске «Зелене беретке», «Патриотска лига», уствари то је била паравојске наоружане које су они истурали, власт се ограђивала да они немају ништа са њима, а иза тога се знало ко уствари стоји. Барикаде су у зони тузласког тад корпуса и око Тузле су постојале барикаде, иза барикаде они, на другој страни Срби и тако даље, али су значи постављали барикаде и тамо гдје није било барикада, ови са друге стране, где није било барикада српскога народа, да би нам одузимали појединачна возила која су се кретала, те наоружане групе, разоружавали, заробљавали па су вођени преговорил да се пусте и тако даље. Од таквих паравојних снага за које се претпостављамо да су нам стављале тадашње актуелне власти, рецимо у Живиницама су нам уништили возило команданта генерала Јанковића тада који је ишао да разговара са Ејупом Ганићем, горе су избили немири између једног и другог живља и ишли су да то смире, међутим они су чак то возило су се усудили да униште од генерала па су те безбедносне снаге одбраниле да га не линчују. Вршили су претње војним лицима, на више мјеста где су становали, као што је рецимо код команде Скојевска, Слатина и тако даље, па смо ми морали слати патроле војне полиције, јер ноћу они пошаљу поједине групе провокатора гдје псују, вређају наше породице, породице војних лица, Србе, да се иселјавају и тако даље. Тежак злочин су учинили убијајући старијег, убијајући заставника Станојевић Михајла у Теочаку у марту '92. године који је из Зворника ишао преко Теочака да би ишао горе преко Прибоја и враћао се у Тузлу са патролом војне полиције, они су направили барикаду, те паравојске наоружане у Теочаку и без икаквог разлога зауставили и човека су убили. То никада није расветљено, нису били спремни да се то расветљава. Дакле, ситуација у то време значи још говорим пре проглашења Босне и Херцеговине, је била веома са аспекта безбедности у Тузли нарушена, затегнута да би кулминација почела проглашењем Босне и Херцеговине, односно пре тога у марту референдумом Босне и Херцеговине када је надгласан српски народ и прогласили су већ тад да Босна ће бити независна, Об. оно проглашавају, након тога долази до изражаја њихово војно организовање које ће касније урадити то што су урадили. Веома

битно је да се овде има у виду да су они све те паравосјке, «Зелене беретке», «Патриотске лиге», разне групе, МУП, Територијалне одбране, формирали као јединствене оружане снаге под фирмом Босне и Херцеговине а у суштини је то била 99% муслиманска војска, због тога што су Срби се већ војно организовали, Хрвати се војно организовали, али они су то тако приказивали, а и суштинска ствар је ту била и тад први командант је био пуковник Ефендић. Најзначајније што је, они су поступили, а то је 13. априла `92. године, издали су директиву, то је највиши акт у војсци, у врховној команди, из тог акта произилазе сви акти, у тој директиви која је била тада строго тајна, тек касније када се дошло до ње, после је писала и нашао штампа објављивала, то је и овде у Београду, тад смо ми дошли до ње тамо између осталог ја се сећам да у тачки четири је дословице писало «две етапе, прва етапа 10 до 15 дана, опколити војне објекте, уништавати, заробљавати» и то су и чинили, јер су већ тад почели око Тузле постављати око касарне, снаге по оним брдима, у Сарајеву су касарну «Маршал Тито» већ знате да су били блокирали да не улазим шире у Босну и Херцеговину, пошто је само се орјентишемо на подручје Тузле. Након тога што се уклапа касније у напад колоне, под њиховим плановима, тамо је писало «ослободити Босну и Херцеговину, независну и протерати окупаторску Југословенску армију», они су у то време два назива употребљавали, један Југословенска армија пошто нису је признавали као народну, а друго су је помињали као србо-четничко-окупаторска војска. Дакле у тим фазама, из тих фаза произлазе касније оно што су они радили на другим подручјима па су радили и у Тузли. Поступајући по таквим директивама они су у Тузли крајем априла и почетком маја Тузлу претворили у ту војни логор, ја сам тих дана ишао крајем априла, почетком маја, ви кад уђете у Тузлу из правца Симинога Хана то је одмах ровови пуни профил, грудобрани са пијеском, па раскрсница у Тузли, па око општине, па око СУП-а, па око других важних објеката у Тузли, то је била једна страва, оружје, они су те беретке, те снаге које су тада биле илегалне су активирали, ја сам се тада код Дубајић Мише инетересовао и код других се интересовао о тим структурама чему то води, зашто то сте претворили општину у логор, каква је то страховлада, какав је то начин, онис у се правдали да су они су се припремили одбрану од «аркановаца», од «четника», какви «аркановци», какви «четници», јер у то време ви се добро сви сећате, тад је донешена одлула врховне команде повлачење војске из Босне и Херцеговине, па самим тим и из Тузле и ми смо говорили војска ће се повући и највећи део јединица уствари из Тузле се било повукло борбене јединице, у касарни је остало углавном позадински део те војске, значи остали су 90%

снабдевачке јединице, а све борбене су јединице раније изашле. Према томе и то ће изаћи, чему то води, а они су се правдали тиме што је јасно да то није био разлог. И почиње већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Могу само да вас прекинем.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Реците.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако су изашле све борбене јединице, а толико је опасно, толико је ситуација таква каква је, па како је могло да дође до тога да прво изађу све те оперативне јединице и да остане практично, мислим то мало објасните, и да остају практично само те, како ви кажете позадинци.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па оперативне јединице, знате како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Борбене?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Тад је команда 17. корпуса рецимо изашла већ у марту команда је била у Угљевику где смо ми били где се тад цела ситуација због тога што су планови «Зелених беретки», «Патриотске лиге» и Муслиманског националног већа које је заснивало своју идеологију на декларацији Алије Изетбеговића, они су имали циљ Босну муслиманску и ми смо били број 1 мета, према томе јединице борбене су излазиле, да знамо да у градовима ту шта би било са цивилним становништвом да су вођена борбена дејства и онда је одлучено да борбене јединице излазе ван територије општине Тузла, ишли су рецимо Мајевица, па Вукосавци и тако даље и нека друга подручја су извлачене јединице и због тога су те јединице отишле, али је остало део тих позадинских јединица ту, складишта су била, муниција, исхрана и тако даље, које нису на време извучене из не знам ни ја баш којих разлога, али углавном је највећи дио таквих остало и тим јединицама рецимо тим јединицама није само командовао потпуковник Дубајић, ту је било јединица којим је командовао потпуковник Хрушевар, али су то биле све позадинске јединице, али је Дубајић био командант касарне па је онда њему припало то наређење да он извлачи те јединице, тако да у том периоду значи већ почетком маја `92. године је била изузетно безбедносно сложена ту ситуација, нарочито је било сложена ситуација и тензије тада је се десио напад на колону у Сарајеву. После тога се видело да се врше те припреме кроз те непосредно што сам изнео у самој Тузли, провокације војних лица, провокације на касарни, складиште на Козловцу, све је то указивало да ту може доћи до жестоких борбених дјестава.

Тада је било сем овога значи што се визуелно могло пратити, тада доста је било цивила рецимо који су пријављивали у касарни, пријављивали су и команди у Угљевику 17. корпуса да се нешто припрема од безбедносних снага у Тузли, односно конкретно да Кризни

штаб да има неке намјере, а Кризни штаб ако дозволите само кратко кога се ја сећам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, Кризни штаб?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Општине Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Општине Тузла.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: На челу колико се ја сећам да је био председник општине Бешлагић Селим, председник Извршног одбора Сеад Авдић, начелник Центра служби безбедности Шадић Енвер чини ми се звао одозго знам да је из Кладуше, начелник СУП-а Бајрић Меша, командант Територијалне одбране Делибеговић Енвер, начелник Секретеријата народне одбране Мехмед Жилић, затим ту оно колико смо ми касније сазнали официри који су напустили у то време ЈНА, они су се исто прикључили тим снагама ту је био Кнез Жељко, касније команданта корпуса, Шадић Хазим такође касније после њега следећи командант корпуса, затим Делић Сеад и тако даље, сада да не набрајам. Сем тога они су ту Кризни штаб СУП-а и општине ту су вратили појединце пензионисане припаднике МУП-а своје, инспекторе, резервне официре, рецимо резервни официр Прцић Фарук који се нарочито истцао у формирању тих илегалних организација и екстремистичком понашању. Сећам се да је ту и Јуришић Илија био, да је био Никола Будић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Јуришић Илија био?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуришић Илија.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Јуришић Илија да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је био, у?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па он је био враћен у МУП, а пре тога је он не знам тачно да ли су га пензионисали или сменили, није био једно време '91. да би касније враћен он, враћен је Николић Будо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Враћен у МУП?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да, да, враћен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Је ли био у неком штабу.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли био у неком штабу?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па он је био у неком ширем штабу колико сам ја сазнао, али не знам тачно нисам знао баш детаљно која је улога, али знам да је он враћен, знам да је Николић Будо, враћен је Бркић Мухамед и не знам да ли је још неко, углавном велики део су они њих вратили све у МУП и поделили и дали им неке нове улоге које ја не знам. У том Кризном штабу, у то време су се колико смо имали информација углавном су то оперативни подаци, да се они нешто

припремају, речено им је кад се преговори са њима су ишли, кад се колона извлачи, али они су упорно паралелно са тим припремали нешто што је указивало да постоји могућност напада на колону. У контактима са нама они су имали, појединци су били веома екстремни, неки су имали двојно држање, председник општине, председник Извршног одбора, неки други, начелник МУП-а, они су једно говорили како нема проблема, све уреду, а на другој страни ми смо знали, били смо са информацијама да уствари они се не разликују ништа више од екстремизма, док рецимо начелник Центра службе безбедности Енвер Шалић чини ми се баш да се звао, Шалић Енвер он је био веома груб, он је био отворен, он је отворено говорио шта намерава, шта мисли, селите се одавде, ви сте четничка окупаторска војска, немате овде шта да тражите у Босни и Херцеговини, чак је на састанак са нама долазио у потпуно зеленом одјелу ради провокације.

Тога дана кад се десило колона кад је требало да изађе, 15. априла, 15. маја `92. године значи није била никаква тајна, то је унапред се припремало 10-так дана да ће колона изаћи, значи потпуно је било познато, потпуно је било бесмислено било какве сумње да има нешто војска намеру. Ја сам био тада у команди, ми као служба нисмо били укључени у преговоре, у преговоре је био укључен генерал Недељковић и његови органи командовања и био је укључен командант касарне потпуковник Дубајић и они су то преговарали са Делибеговићем, председником општине, са Сеадом Авдићем председником одбора и тако даље. Значи ми смо били ван тога што се тиче непосредно преговора, али пре него ће преговори почети непосредно тога 15. ми смо на два до три дана мислим тако, ми смо ипак као служба безбедности, начелник безбедности потпуковник Машуловић упозорили команданта да у току преговора да се води рачуна да постоји могућност напада на колону, ми смо имали конкретно како шта баш у које време, али значи указивали су ти подаци и они су практично то примили к знању и њихова је обавеза била и они су оно што смо ми њима предлагали, а то је значи да као команда предузму борбене мере јер заштита колоне значи нема везе са овим што сам ја радио и што је радио мој начелник значи кад је нешто јавно, то предузимају командовање, употреба борбених јединица да би се колона извукла из таквога окружења и из такве једне практично логор општине која је била сада да вам кажем да се не понављам у каквој ситуацији кад сте улазили и кретали се по Тузли.

Међутим, оно после смо то јасно сазнали значи они су прво нису дали, па су отезали, па онда преговори, па су добијали на времену да би на крају значи напад колоне било тако значи они су враћали у 14 часова нека возила, неке колоне али је тај главни напад и главни тај злочин који

су починили, без икакве основе се десио негде око 18 тако негде сати отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците кад се дознало ког дана колона тереба дефинитивно да се извуче?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па да вам кажем није уопште била тајна, колона је знало се ја мислим минимум 10 дана да ће тога дана да излази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тога дана, баш 15.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фигурирао је тај датум?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фигурирао је тај датум 15., да 15. треба.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Тако је фигурирао је дужи период тај датум, ја сад не могу јер знате прошло је доста времена и немам та документа, то постоје сигурно та документа у команди корпуса или Генералштабу и тако даље, али тај датум је фигурирао и тај датум је био усаглашен са претпостављеном командом, дакле они су урадили тај тешки злочин без икакве основе. Оно што смо ми ценили, а то је да напад на колону и припреме напада, сам напад апсолутно није могао да се изведе без одобрења муслиманске врховне команде у Сарајеву, зато што су они били војно организовани, биле су наредбе, била је директива и никакве нападе, никакве такве акције, поготово такав један напад, употреба на стотине војника у униформи, они су поставили на путеве где је пролазила колона, није могло да се изведе без одобрења њихове врховне муслиманске команде у Сарајеву. То би желео нарочито да вам поменем због тога што се ту појављивало да је то неки изоловани случај, да је то опалио неки резервиста метак и тако даље. То су веома, веома јефтина оправдања и никакве основе нема то што се правдало било каквим другим поступцима од стране војске да би они урадили то што су урадили. Органи команде на челу са генералом Недељковићем су то установљавали шта се десило, како се десило, колико је било мртвих. Ја се сећам у почетном периоду да је пошто је врло брзо установљено колико је погинуло активних припадника јер је лако било то установити, да је ту цифра била ја сад не могу баш да се сетим, али негде око 46 до 50 људи. Касније је то настављено, ми смо отишли, ја сам отишао са тог терена то је касније настављено да се идентификује, да се тачно установи колико је погинуло и ја знам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идите по реду само молим вас, поступно идите. Нисмо још дошли до погинулих. Како је то све кренуло, то испричајте ми, где се ви тога дана налазите?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја сам вама рекао значи тога дана ја сам био у Угљевику, значи нисам ја био у касарни и у колони и у Тузли, значи тога дана ја сам био у Угљевику где је била команда 17. корпуса, а извлачење, прговори то су радили официри, генерали, пуковници, са генералом Недељковићем, као што је њихова дужност. И онда ово шта се дешавало ми смо касније то знате сазнали и касније се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све касније?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Јесте касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је ваша прва информација је била тога дана?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Тако је, прве информације су биле значи да је погинуло од 46 до 50 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, прва информација како је дошло до тога?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: А прво како је, прво је дошло док је нападнута колона одмах средства везе су радила, одмах смо чули, одмах се сазнало, то је одмах је информација је дошла то није било проблема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште имали неко сазнање да је претходно покушала нека колона још да изађе?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па јесте, то је значи претходно покушано и само каже те преговоре је водио генерал Недељковић, потпуковник Дубајић и они су преговарали, колоне су неке требало да изађу раније, они то нису дали муслиманска страна, поставили су око касарне снаге војно полицијске у униформи, пуцали на касарну, пуцали на складишта, покушали продор складишта у Козловцу и тако даље, све се то знало и то је све покушао генерал Недељковић да преко Бешлагиха и тог руководства Кризног штаба да то се све спречи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли знате конкретно ко је требао, ко је први покушао да изађе из Тузле тога дана, то не знате?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: А не, то конкретно не, не. Мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се дешавало на Козловцу, је ли имате неке ближа сазнања, шта је било на Козловцу?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја, знате шта, ја само знам да је на Козловцу, да су они поставили снаге на Козловцу, оружане, које су пуцале на војнике у касарни који су припремали да евакуишу, утоварали у возила из складишта, износили оружје, излосили разну опрему и они су у то пуцали и онемогућавали да се то уради, толико сам ја упознат и дошло је ту до пуцњаве колико знам обостране, да се војска бранила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су дакле нека ваша сазнања.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Толико је оно што сам желео још да потенцирам у суштини оно што сам и раније говорио, а сада ако имате још питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви имали неки контакт, сусрет, састанак са Илијом Јуришићем овде оптуженим?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја Илију Јуришића познајем пре рата, он је био радио је рекао сам ја у СУП-у био је чини ми се водио је унутрашњу, у оквиру Државне безбедности, унутрашњег непријатеља чини ми се да је водио, радио је касније на неким другим дужностима ја тачно не знам и чини ми се да је једно време био, био је председник Социјалистичког савеза радног народа, биће да је тако, контакте сам имао са њим службене пре рата, ти контакти су били као и са свима у то време потпуно нормални, могло се рећи изузетно коректни јер такав је био систем, такве су биле друштвено политичке околности. Да би касније он и ови што сам говорио, значи други шефови у МУП-у били одстрањени доласком нове власти, доласком нове власти и они су тада били без неких дужности нарочито `91. сећам се, сретао сам тад њега, сретао сам Николић Буду, и они су били ван тада тих структура, ја сам се после зачудио када сам сазнао да су они враћени и да он се налазио у МУП-у тамо, да се налазио у тим њиховим тимовима он, да се налазио Буда, Бркић Мухамед, нисам знао по ком основу, шта је тачно улога али то је оно што знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро јесте чули касније у том периоду, касније, значи не тога дана, него тих дана, месеци, да ли сте чули која је била улога Илије Јуришића?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не, само знам да је био тамо, а тачно конкретно која улога, шта је командовао, шта је радио, ко му је дао задатке, ко му је надређен, ко му је дао планове да то ради, ко је постављао тамо полицију, ко је пуцао са снајперистима, ко је организовао ТВ и друго снимање, да ли је он у томе неку улогу имао, значи ја не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам вас обзиром да имате и обавештајне и контраобавештајне податке?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да, да, али сад вам кажем значи није зато што рецимо, сад вам кажем то је био период кад су се углавном предузимале те мере кроз преговоре и мере система команде корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања. Тужиоче?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам питања.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сад рече реченицу, каже набрајајући што све није знао, каже ко му је дао планове да то ради, нисам знао, може да објасни ту реченицу? Какве планове, каква он то сазнања има?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Је ли може да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, изволите.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ево зашто, зато што ја сам рекао, значи све што се дешавало у Тузли са аспекта војног безбедносног полицијског дешавања, ишло је и из Сарајева па преко Тузле, Кризног штаба и у самом МУП-у су морали имати планове, значи је ценим значи свака таква акција апсолутно је морала имати план напада.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли овај сведок зна да је Илија Јуришић добио од кога било какву наредбу и било какав план или је то његов закључак?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не, ја сам рекао господине да је то мој закључак, моје мишљење узимајући све ово у виду што сам рекао.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја се извињавам нисам схватио да ли је господин био у безбедности 17. корпуса или ове бригаде '92.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам разумела 17.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Тако је.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли нам може рећи које су његове школске квалификације.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја сам завршио све војне школе, укључујући командно штабне.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Од кад сте у органима безбедности?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: То, па био сам тад у то време, углавном 25 година сам био укупно, е сад у то време отишао сам у пензију прије неколико година, сад одбите, имао сам тад једно 12-13 година тако.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сво време сте дакле у органима безбедности?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да, био сам на разним дужностима.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Шта сте били тад по чину?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Тад сам био по чину мајор.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато име неког официра, помоћник команданта за позадину 17. корпуса који се презива Денчић?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Тако је знам Денчић Никола.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Шта можете о њему да нам кажете?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Денчић Никола је био као помоћник за позадину у 17. корпусу. О њему не могу нешто посебно да кажем пошто је он био потчињен генералу Недељковићу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да се он представљао као «четник» у тој јединици?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: То као «четник» не знам, нисам га видео у четничком.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Само питање то, не кажем да сте га видели у четничкој униформи.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Нити сам га видео у четничкој униформи.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да ли је у зони одговорности 17. корпуса било неких добровољачких јединица које су ван састава формацијски ЈНА и Територијалне одбране.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Који период?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Период пре 15. маја `92.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не разумем питање.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је као безбедњаку познато да ли је у зони одговорности 17.корпуса било некаквих добровољачких јединица које нису биле у саставу ЈНА и ТО?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па у то време, у то време значи крајем априла то није било, због тога што су тада све јединице биле под командом.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато ко је генерал пуковник Милутин Кукањац?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па добро то је јасно да знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато о официру службе безбедности, војне безбедности, да постоји некакав извештај од 20.03.`92. године Милутина Кукањца у којем каже да у вашој зони одговорности има 8.240 добровољаца ван формацијског састава ЈНА и ТО, да ли вам је познат тај податак, да или не?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да вам кажем мени број.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија молим вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите да одговори. Не можете ви сад да кажете да, не, нека објасни. Изволите.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Мени број није познат, али те добровољачке јединице које су се јављале оне су биле под командом бригада, корпуса, батаљона, значи нису у зони одговорности деловале самостално, индивидуално и проводиле борбене или друге радње, ја само толико знам, добровољаца апсолутно је било да број не знам, то није била моја дужност, знам да је то било све под командом, зависи у којој зони се то дешавало.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да је тога, у време пре дешавања 15. маја `92. године постојало некакво наређење из команде армије, односно од генерала Кукањца, да се из трупног складишта Козловац у Тузли пребаци 20 хиљада комада наоружања и 268 тона муниције од ТО у ново складиште у реону Лопаре?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не, то моја дужност није.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете рећи где су Лопаре у односу на Тузлу?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па Лопаре је општина негде североисточно од Тузле, можда једно 20.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Под чијом контролом националном мислим, је у том тренутку, у то време биле Лопаре?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Лопаре су биле та претежно српски живаљ.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли нам можете рећи да ли вам је као официру безбедности познато шта се дешавало у околини Тузле према Бијељини и према Дрини, пре 15. маја '92. године.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Пре мислите на догађаје у Зворнику или Бијељини?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па то је опште познато та.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да ли је у тим догађајима да ли су учествовале оружане формације «аркановаца»?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Где да су учествовале не разумем?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У тим догађајима?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па мени је познато да вам кажем значи то, само да вам напоменем значи март-април, ти догађаји који су били у Бијељини и Зворнику, ја знам да је у самомо подручју Зворника било око 2 хиљаде наоружаних «Зелених беретки» и «Патриотске лиге» које су биле стациониране.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија, ја сам врло конкретно питао да ли је сведоку познато да ли су били «аркановци» повезани са тим догађајима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са којим догађајима.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Судија мислим да наш поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Имам приговор. Начин испитивања не одговара прописима процесног права које се примењује код нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Дакле, ово није такво испитивање да одговара сведок са да или не, а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сам реаговала.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да одбрана формулише питање садржајно, него да се дозволи сведоку да он каже шта о том питању може да каже, уместо да одговара само са да или не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Моје питање се молим вас односило на «аркановце» у зони одговорности 17. корпуса, дакле да ли су, врло

једноставно питање да ли су у тим догађајима по његовим сазнањима као официра безбедности учествовали «аркановци»?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па то је опште познато.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте ви истражном судији у давању исказа одговорили да никаквих «аркановаца» тамо није било?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Није било у Тузли, није било око Тузле, ја сам то, можда нисам добро разумио или а не Зворник и Бијељина.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Што се тиче свега овога, то заиста са предметом сведочења нема никакве везе. Да ли вам је познато нешто о проглашењу српске општине Тузла?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Српске општине Тузла?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Орган безбедности. Претпостављам да сте те '92. године долазили рецимо за Београд?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Долазио сам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте на улазу у Београд негде видели некакав пункт са јежевима, са овим врећама са песком и тако?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не сећам се.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је на улазу у Бијељину био такав пункт са јежевима и са врећама са песком?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не, ми смо се кретали тада слободно и не сећам се тако нешто.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не кажем да се нисте кретали слободно, него да ли сте видели да су такве барикаде постојале.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не, мислим да за тим није било потребе.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је било потребе или не, ја само питам да ли сте то видели или нисте?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не, ја се не сећам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато, наиме на једно ваше питање судија сведок је одговорио, односно износећи свој исказ каже у смислу погрдно су називали армију Југословенска армија јер нису сматрали је народном?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли може да каже до кад се ЈНА звала Југословенска народна армија и шта је следећи назив био Југословенске народне армије?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Југословенска народна армија је практично се звала до оснивања Савезне Републике Југославије, ЈНА, а после тога је била Војска Савезне Републике Југославије.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не. Југословенска армија се звала. Немам више питања. Али наравно приговарам.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да, али погледајте ту 13. априла, погледајте 13. априла ту наредбу па ћете видети, а 13. априла је још постојала СФРЈ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Везано за Илију Јуришића, одбрана чини неспорним да је овај део исказа где сведок објашњава да је Илија Јуришић у једном моменту био склоњен из МУП-а, моје питање поводом тог дела, да ли сведок зна због чега је он био одједном одстрањен из МУП-а, да ли је то пензионисање, премештај на друго радно место или неки други разлог?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, шта вам је познато?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па ја нисам сигуран у детаље, али ја могу само да изнесем оно што знам, а то је ја знам да су доласком нове власти вишепартијског система, променом друштвено политичког система, доласком страна на власт ти који су дошли у Босни и Херцеговини које нам је свима познато, да су они доводили своје кадрове и да су поставили кадрове као што су се договарали по националној основи, овоме је припадао центар службе безбедности, овоме је припадало ово, оно је припадало ономе и на жалост у Босни и Херцеговини ако дозволите ту Муслимани су тад и Хрвати добили Државну безбедност, Територијалну одбрану и потпуно елиминисали Србе и вршили тајно праћење, снимање и српскога руководства и ЈНА и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад опет нисам вас разумела, а шта је било са Илијом Јуришићем?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Илија Јуришић је нестао.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Значи Илија, значи у Тузли, значи Илија Јуришић, Николић Будо, Имамовић чини ми се да је исто био неки руководиоц и онда неки Сеад, они су сви склоњени из разлога које сам рекао, а детаљно шта је са њима било, шта су радили, зашто је стварно склоњен, ја претпостављам да је то из тог разлога.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје питање је, можда ћете оценити да је сувишно, да ли зна да ли је Илија Јуришић `91. године био у пензији, пензионисан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви имате то сазнање?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја знам да нису радили ови што сам набројао, ове руководиоце, а сад по ком основу да ли су самоиницијативно, суспендовани, склоњени, пензионисани, то нисам сигуран, само сам био изненађен касније ово што сам рекао у априлу да су се појавили у МУП-у.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Наравно. Е моје следеће питање, да ли зна да су вршене неке мобилизације од стране општинских органа власти Тузле у критичном периоду, дакле април-мај `92.?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Општински органи власти.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле, мислим на МУП, на Територијалну одбрану, ја не знам све ко може да врши мобилизацију резервног састава, моје питање је само да ли је он то зна?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па ја сам рекао кад је проглашена Босна и Херцеговина, они су у целој Босни и Херцеговини, па и у подручју Тузле, све те илегалне војне јединице, они су практично њих активирали, ставили под врховну команду у Сарајеву, пуковника Ефендића и вршили су мобилизацију резервног састава и припадника милиције и припадника бивших резервиста, ја се сећам не знам да ли сам рекао Прцић рецимо Фарук је био резервни старешина једне од јединица, био је инжињерац, он се истицао у највећем екстремизму и претњама припадницима војске и српском народу. Тако да је вршена је мобилизација, али колико у ком обиму, који број, то је вршено значи и крајем априла и почетком маја, јер у то време напада колоне па само на подручју Скојевске улице је било на стотине припадника униформисаних лица.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: У свом исказу који је почео анализом стања у Босни од почетка `92. године, сведок је као припадник Службе безбедности тог времена дао суштину односа на терену где је он тада службовао, па је моје питање да ли се може закључити да је већ почетком `92. године служба којој је припадао профилисала статус из ЈНА дакле војске Југословенске народне армије, као непријатељске снаге у односу на тадашњу локалну самоуправу и државну управу Босне и Херцеговине, да ли су већ имали осећај да су профилисани, жигосани као непријатељи?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваше мишљење.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Господине, још `91. године је од стране муслиманско, хрватског руководства у Сарајеву, без сагласности српског народа забрањено одазивање на мобилизацију резервних старешина и резервних обавезника, забрањено је одлазак у војску, регрутовање, и насилно су одузимали, ја мислим да је то у другој половини `92. године, документацију Секретеријата народне одбране, и

тад су је проглашавали да она није то што је била, према томе ако су они већ тад почели однос према армији пропагандно касније субверзивну терористичку, нормално како ћете се ви сматрати делом руководства, него да се сматрате значи да сте ви ту што вас он сматра, ЈНА то никада није сматрала то да јесте то што су они проглашавали из знате масу разлога, јер је постојала још СФРЈ, постојала је ЈНА као ЈНА, раздвајали смо зараћене стране и тако даље, нисмо дозвољавали ескалацију сукоба.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле ваша служба је сматрала да нисте непријатељски?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Третирани на територији Босне и Херцеговине?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да вам кажем они то званично не, али са поступцима које су радили може се закључити.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Какав одговор таква нам је и судбина, то је сасвим јасно.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Какво питање, такав и одговор.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје следеће питање, критичног дана када ће се десити тај инцидент на Брчанској Малти сведок је рекао малопре да је ту било неких преговора на релацији команда касарне – потпуковник Дубајић, односно функционери неки у општини Тузла и да је став службе ако сам ја добро разумео био да је то куповина времена од стране функционера, односно људи из општинске управе, па је у том смислу казао да је служба којој је припадао предлагала мере одбране за колону која треба да се дислоцира из касарне. Да ли сам ја то добро разумео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете да одговорите?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да управо тако, значи ја сам рекао значи да је ту било оперативних података, да су грађани пријављивали да су укопани роводи, да су постављене јединице, да се елиминишу припадници Српског народног руководства тамо у општини у другим структурама и да се постоји могућност значи да се припрема напад и да је тада начелник безбедности пуковник Машуловић, отишао, то ће бити можда 2 дана – 3 пре 15. не могу тачно сад не сећам се датума, али сигурно дан, два дана, три је отишао и упознао команданта, предложио да се од стране оно што сам рекао шта команда предузима, и да он са својим штабом, оперативним органима ради посао командовања.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Хвала. Ја сам морао да објасним ово да питам јер он је тек сада објашњавајући шта је рекао казао да су мере предложене команданту, претпостављам одређене јединице, тадашње Југословенске народне армије, да ли је тај командант коме је

предложена мера одбране колоне која треба да се дислоцира 15. маја прихватио сугестију своје службе и да ли је колона 15. маја евакуисана, односно кренула са предузетим мерама одбране?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ви уопште знате да ли је био неки налог како колона да поступа?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па да вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли у смислу неке одбране или евентуалне или како, да ли сте упознати са тим?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не, не, пуковник Машуловић је то предложио команданту и његовим помоћницима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да се предузму мере јер постоји могућност напада колоне, а предложене мере значи служба не разрађује јер је то ствар службе, зна се кога сад да не губимо време, можемо сатима причати борбена дејства како се изводе, одбрана напада, марш ради повлачења, према томе њима је то предложено, он је то примио к знању а шта је даље предузимао, значи он даље није учествовао на тим састанцима, значи даље колико ја знам он ће рећи, сведок је ту, али ја знам да је он то предложио, да је ишао а даље касније шта је рађено да ли су ишла наређења, да ли је он телефоном, командант, то је.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли знате да ли су мере примењене или нису, мере одбране примењене или нису, је ли зна уопште како је по ком режиму је колона кренула 15. маја ка Брчанској Малти када је се десио тај напад, у којој формацији је кренула, како је кренула? Да ли то уопште зна, он је ипак орган безбедности?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да вам кажем моја дужност није била да формирам колону, моја дужност није била да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, него само ваша сазнања, да ли знате или не знате.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли зна или не зна.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја у томе нисам учествовао и према томе то не могу да кажем да ли је то било или не.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Дакле ви не знате како је колона изашла из касарне?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не, тог момента како је требало изаћи, ја нисам чуо, али знам како је касније изашла, касније знамо сви.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате да ли су требали да предузму неке мере у случају свих тих опасности које су евентуално предстојале?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: То апсолутно стоји да је требало предузети заштитне мере.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко да предузме заштитне мере?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: То је требало командант корпуса и његови органи командовања, заменици, помоћници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како би се то одвијало, како на који начин да предузму заштитне мере?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да вам кажем значи прво ја сам рекао да то, мој посао је контраобавештајни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само што што знате наравно.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Али ако већ питате, значи предложено, значи имало је око Тузле бригаде, оклопно механизоване, на аеродрому је била авијација, након напада на Тузлу, неколико дана изашла је колона са аеродрома, али је пуковник Чича он је дигао авијацију у ваздух и патролирали су изнад Тузле и тад је речено том руководству у Кризном штабу у случају напада и на ту колону, да ће се бранити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а шта би требало да се предузме ако рецимо добије се та информација да треба да се предузму ради безбедности неке мере, шта би требало да ради евентуално неке старешине или било ко моментом изласка колоне из касарне, како да предузму мере, да ли су посебна нека требала упутства да постоје, неки налози, како на који начин да се предузму мере заштите колоне?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да вам кажем то је уско специјалистички питање, али значи требала је постојати наредба, требале су постојати јединице које ће дуж извлачења да буду у приправности, и нормално требало је дати до знања тад преговарачима Кризног штаба да значи ће бити употребљена авијација и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад реците ми ово, било је овде сведока који су изричито рекли да им је наредба била како да се понашају приликом извлачења колоне, како да држе оружје, где да држе, да не смеју да реагују на провокације, шта би онда то било на који начин се онда предузима заштита, ако је стриктна наредба била како да се понашају?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не знам, ја вам кажем да ја ту наредбу не знам, ја у том делу значи конкретно то ја нисам учествовао, ја могу само да износим своје мишљење шта је требало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Добро, дакле не знате да ли је предложена мера одбране колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Е сад је моје питање 16. маја, дан касније да ли је сведок и даље био официр безбедности ЈНА?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да, био сам.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје следеће питање, напад како је третиран пред овим судом, на колону ЈНА, да ли је био напад, да ли је уздрмана, угрожена безбедност ЈНА на Брчанској Малти 15. маја?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не може бити безбедност угрожена ЈНА ако се ради о еквиваленту батаљона, евентуално два, то није ЈНА господине.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли је угрожена безбедност припадника ЈНА?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Шта ме пита, не разумем како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам да признам ни ја нисам разумела, којих припадника ЈНА, где?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Кога, кога мислите?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Па ако ви кажете да не знате да су у колони ЈНА која се третира као колона ЈНА на Брчанској Малти овако нападнути припадници војске Југословенске народне армије, него ако ви не знате да су то, можда су неки други војници онда ја немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је сувишно питање ако ви знате да им је угрожена била безбедност.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Па била је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како онда постављате то питање.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје следеће питање, да ли је ако ви знате он онда мени не треба да одговори, ја исто мислим да сте ви у праву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја мислим да сви знамо овде. Је ли нападнута била колона, је ли се десило то што се десило и сад ви питате да ли је била угрожена безбедност тога дана, мислим стварно ми није јасно.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Након, након напада 15. маја, када је уништена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: То када је много људи припадника Југословенске народне армије изгубило живот, када је знатна имовина Југословенске народне армије уништена, да ли је служба безбедности чији је он официр обавестила, покренула питање одговорности за непоштовање препорука припрема мере и давања мере одбране колоне за излазак из Тузле и то је моје питање и немам више питања, и хвала вам.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не, то није била надлежност службе безбедности кад се десило то све даље је предузимала команда корпуса укључујући идентификацију, установљавање шта се десило пошто је то било у њиховој надлежности и припрема и извлачење и после тога све што се касније дешавало, преговори са руководством Кризног штаба око

идентификације, преговори са Кризним штабом око ослобађања оних који су остали живи и заробљени и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једно питање, да ли сам вас добро разумела, да сте ви рекли да ли сте тако, само да себе проверим, рекли да се знало још и раније да ће 15. маја бити колона извучена?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Јесте, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И раније се знало баш да ће тог датума бити?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде је био саслушан сведок Дубајић, каже да је тога дана 15. маја тек су вршени преговори кад ће колона напустити Тузлу, да се чак није знало да ли ће то бити 16, 17. да ли рецимо да би требало то закључно до 19. маја `92. године да колона напусти, да војска напусти Тузлу, зато вас питам како је могуће да се то знало да ће баш 15. ако су тек вршени преговори 15. маја и тек негде можда после 15 часова су постигли неки договор.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да вам кажем, званично цела ЈНА је требало 19. да буде дислоцирана, али нормално задњи дан неће чекати нити једна јединица тадашње ЈНА било где, него ће вршити припреме, према томе припреме су вршене раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: И у тим припремама у команди тад је фигурирао 15. да се иде 15.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ја вам предочавам да уопште да је дакле рекао да није се знало ког ће то датума бити.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да, било је ту варијанти, али ја знам да је дефинитивно био 15. и то се знало пре два, три дана. И у тим преговорима које су они радили ја претпостављам да вероватно фигурирало и то кад ће се колона извлачити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле на исти начин као што и ви сте сада питали, да ја сад проверим да ли сам добро разумео, да ли служба безбедности од 16. надаље није предузимала било какве мере по питању откривања шта се десило, због чега и ко је одговоран на Брчанској Малти?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да, предузимала је служба безбедности, ја после тога нисам био на територију, али служба безбедности, органи и војна полиција који су остали они су предузимали и тај део документације која је предузета тадашњем војном суду у Београду је послата и постоји документација, морала би бити део тога који је тада рађен.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да ли је.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Али ја лично нисам значи, јер сам тих тих дана на тој територији нисам био, али је значи рађено и део документације преко Генералштаба, преко Управе безбедности је тада достављено војном суду.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете да нам кажете до кад је уопште постојао 17. корпус?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: 17. корпус је постојао док је постојала практично ЈНА, до 17. до 19. маја.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: ЈНА је постојала до 27. априла '92. али небитно. Дакле до изласка са територије БиХ, више не постоји 17. корпус?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па ја мислим.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли нас можете упутити која је то служба безбедности, односно чија, знам да је ЈНА, односно Војске Југославије, али која конкретно да кажем групација је водила тај извиђајни поступак или како да га назовемо.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не знам ја то.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Хвала немам више питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сам вас добро схватио кад рекосте, односно да рекосте да је војна служба безбедности да сте ви имали процене да колона тог 15. може бити нападнута?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И да сте о томе известили кога?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Генерала Недељковића је мој начелник известио пошто ја нисам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је био начелник?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Био је командант корпуса генерал Недељковић Милан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, а начелник безбедности?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не, начелник безбедности, пуковник Машуловић и он је по службеној дужности значи комуницирао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је то извештавање било у неком писменом облику или усмено?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па ја колико сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: По вама. Јесу извештаје неке не знам ни ја писали.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја колико се сећам да је ту било извештаја који су ишли Управи безбедности и постоји могућност да има тамо извештаја, ја се сећам да је тада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: У писменом облику?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Дабоме, у писменом да извештавамо да је, да је мислим да чак и у бележници треба да постоји пуковника Машуловића, е сад да ли је нешто он као начелник на тим колегијумима састанцима нешто давао писмено то не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Не, него да ли је уобичајено, да ли је у пракси службе безбедности да.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не мора, може и усмено може и писмено.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да рецимо тако што, таква запажања да написмено поднесе тамо команданту?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: То ја не знам, то њега питајте.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И како то сад функционише везано за Дубајића и за бригаду?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Систем командовања, значи све преко генерала Недељковића, онда он даље претпостављенима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли међусобно комуницирају органи безбедности бригаде и корпуса, да ли би рецимо ваш овај начелник безбедности на неки начин информисао органа безбедности у бригади код Дубајића, о овим проценама? О овим проценама.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Вероватно да јесте, ја сад не знам напамет, највероватније да јесте, систем обавештавања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ви хтели још нешто.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Надовезујем се на судију Крстајића, да ли уопште сведок, односно да ли је у његовој зони да кажем деловања касарна «Хусинска буна»?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Касарна «Хусинска буна».

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да ли је у зони?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Како би рекао ваше надлежности, да ли ви покривате својом делатношћу.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Добро, ја то сад сматрам по локацији, ако је корпус од Дервенте до Дрине подразумева се.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Апсолутно није никаква провокација, да ли имате, дакле неког свог подређеног који се налази у тој касарни?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Апсолутно свуда.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли сте тога дана, дакле 15. били у било каквом контакту са тим вашим подређеним?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па били су надлежни.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је. Судија ја питам сведока.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја конкретно нисам, ако питате конкретно мене, не, не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можете рећи ко је по тој линији, дакле орган безбедности у тој команди тога дана био?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја конкретно нисам имао комуникацију, а тамо је био орган безбедности Лукић потпуковник.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Потпуковник Лукић, хвала.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Он је био задужен, а да ли је и он био тога дана у самој касарни ја не знам пошто је бригада била по целој зони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Али је било припадника сигурно војне полиције и безбедности, или резервног састава.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Поштовано судско вијеће, уважена госпођо поредсједнице вијећа. Овај свједок господин Марко мене рекао је да мене познаје, тачно је то, као људи се знамо, али би ја поставио питање конкретно. Да ли ви господине Марко мене доводите у било какву везу са догађајима на Брчанској Малти 15.05.1992. године?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја господине Илија вас могу довести обзиром да сте тај дан били у том систему оперативног командовања у МУП-у, значи имате сигурно неке везе, али ја не могу рећи тачно коју, ако сте ви тога дана били ту, заједно са Бајрић Мехмедом, са Будом Николићем, са другим тим лицима, апсолутно значи неке везе имате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу дозволила сам вам ово питање, али ово питање уопште није било за сведока, али дозволила сам вам. То је питање које ће ценити ово судско веће.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро, ако се говори о извршиоцима неке радње онда би требало знати шта су урадили и како су то урадили, да ли има доказа за то, а ја могу да констатујем да господин Марко не зна ни шта сам радио и да ли сам шта незаконито урадио, за то нема доказа. Уосталом господин Марко и није био у Тузли тога дана. Ја би уз ваше допуштење уважена председнице цитирао један цитат од Филипа Рота, има везе са питањима која ћу даље постављати, цитирам: «видјети значи знати и вјеровати, а вјеровати не значи увјек знати, само сигурно знање потискује незнање», ви сте рекли да је команда 17. корпуса измештена из Тузле негдје у марту `92. године у Угљевик, моје је питање зашто је измештена када је Тузла била као гарнизон са најјачим и људским и војним потенцијалом.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Је ли може да одговорим. Ја мислим да је да ли у фебруару или можда почетком марта господине Илија ви се

добро сећате, у центру Тузле је изашла, изашле су паравојне јединице «Зелене беретке» и «Патриотска лига».

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Дођемо и на то питање.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Значи изашли су тад, ви то добро знате и ми смо тада интервенисали да руководство општине код председника општине, начелника секретеријата унутрашњих послова Бајрића да се предузму мјере од стране МУП-а, да се та лица онемогуће да нападају, да се појављују у униформи, да се разоружају, они су прихватили да то ураде и ви знате шта сте радили са њима. Само их уклопили у милицију, значи нису их разоружали, нису предузели мере.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: То је по вама то је разлог био. Добро друго питање.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не, нисам одговорио на ово. За 17. корпус, на подручју Тузле рекао сам биле су формиране 3 илегалне бригаде «Зелених беретки» и «Патриотске лиге», са задатком напада на војне објекте, напада на команду, правили су спискове угледних Срба, спискове припадника команднога састава корпуса и других бригада да их у датом моменту хапсе, ликвидирају и тако даље, између осталих задатака илегалне те организације које се још нису знале, а које је служба пратила, они су имали дакле између осталих задатак напад на команду а команда је била у центру, ви знате добро где је лоцирана, како ћете ви бранити у насељеном месту команду, према томе постојали су подаци и безбедносни ризици остајања у Тузли и зато се изашло у Угљевик.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је наоружавао њих, ко их је наоружавао?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да вам кажем наоружавање муслиманске илегалне војске је почело '91. године, преко Хрватске, преко других канала од Територијалне одбране који су имали куповином и на разне начине. Они су били потпуно наоружани и ово само дигресију што сте чули касније голоруки народ, то су само биле правдање онога што су касније радили, они су били наоружани, формиран, све су имали војне формације, били су дакле наоружани, углавном су се наоружавали преко Хрватске, Словеније, Далмације и тако даље још '91. године, а да не кажемо почетком '92. године.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Будући на овако прецизне податке о сазнањима војне службе безбедности, о томе да је команда Југословенске армије у Тузли угрожена, да ли су обавестили и тражили мере заштите, предузимање мера заштите својој претпостављеној команди?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Је ли може да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Апсолутно да, сваки измештај потчињених јединица, бригада не може без одобрења корпуса, корпуса без одобрења Прве армије и тако даље, значи то је у сагласности значи врховне команде, то је урађено, а на крају да вам кажем зашто ми нисмо предузимали мере, зато што тада се врховно војно командовање није дозволило разоружање него је ја мислим крајем априла '92. године начелник Управе безбедности генерал Васиљевић уз одобрење врховне команде, ишао је код Алије председника председништва у Сарајево и предочио му те илегалне јединице и тражио од врховне команде да се расформирају, чак је показао и тајне снимке, показао све, они су имали 7 регионални субштабова, субрегионални штабова су имали 7 у Босни и Херцеговини, један на Санџаку чак и за Косову, субрегионални штабови илегални и то је све њему предочено, то је касније било у штампи, обелодањено, ја не говорим ништа то је тада било тајно, то је њему предочено, он се само насмејало.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Госпођо председнице могу даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да изволите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала. Ко је донио одлуку о измештању команде 17. корпуса?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вам кажем, ово су сасвим небитна питања, немојте молим вас тако, мислим сасвим је тотално је небитно.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ако ви дозволите није проблем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Небитно, небитно.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ако је небитно уреду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се. Молим? Можете да изађете.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Цитирам поред чињенице и обилате пропаганде о којој сте и ви говорили овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не враћате се? Извињавам се.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ја би вас подсетио на један други дио пропаганде са друге стране, од новосадске телевизије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу само секунду молим вас.

Констатује се да је по одобрењу председника већа адв.Стеван Протић напустио судницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Дакле, са друге стране била је такође пропаганда да је Тузла, цитирам, то сте ви изјавили, да ће Тузла милом или силом морати остати главни коридор проласка Војске Југославије из Србије преко Источне Босне на Хрватско ратиште, односно Крајинско

бањалучку регију, моје питање је да ли су те околности утицале на стварање страха код грађана Тузле да не доживе судбину Бијељине и Зворника?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Је ли може да одговорим. Да вам кажем за такву пропаганду телевизије Нови Сад, ја апсолутно не знам. Друго, '91. па крајем '91. војне колоне сад у Хрватској пошто су се дешавали ти догађаји су несметано пролазиле кроз Тузлу без икакве сметње.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро, следеће. Опет ћу вас цитирати, у изјави.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Чекај, је ли ви мене цитирате?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да, да.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: А где сам ја, ако дозволите, где сам ја то изјавио и кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, сачекајте.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: У изјави коју сте дали у присуству истражног судије и тужиоца, пошто нисте били присутни у Тузли тога 15. маја '92. године, нисте нудили никакве конкретне доказе, износили сте углавном своје претпоставке и закључке на основу искуства и војног знања мада је на томе инсистирао истражни судија упорно, то се види на страни 5.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то је јасно и сада је то јасно, то да схватимо као примедбу на такав исказ сведока који није учествовао.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Какво питање желите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Молим вас зашти нисте нешто понудили, јер ви сте ипак по струци нешто више од војника.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја сам сад то причао пола сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ако хоћете да поновим, немам ја никакав проблем, ја могу све то поновити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: У својој изјави помињали сте паравојне формације «Зелене беретке», «Патриотску лигу» и слично, а нисте ни рјечи рекли такође о паравојним формацијама као што су «Бусија» формирана за српска села, односно села са већином српским становништвом Пожарница, Потраж, Дренов До, Цвиљевина и тако даље, «Окресаница» за Птињу, Потпећ, Јасеницу, Шпион, Средњу Драгоњу као и на ширем региону планине Озрен, Преслица, Коњух, Криваја, Бочиња и тако даље и тако даље, ви сте се у ЈНА бавили обавештајним радом, питање је зашто сте то прећутали?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја то прво нисам имао питање то да одговорим, друго мени нису познате те паравојске, ту где ви помињете поједина мјеста ја знам на Озрену да је било рецимо 3 батаљона резервног састава и у тој зони тих јединица све оно што се тамо дешавало то је била њихова надлежност, тако да мени та позната мјеста чак не знам ни мјеста која сте набројали тако да није то мени познати била моја дужност, е сад да ли је било појединих гурпа у оквиру српскога живља, наоружавања ја то не искључујем, то нико не негира.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро, хвала. Имали сте питање једно везано за Вељка Милића и формирање српске тзв.српске општине Тузла од 03.03.`92. године иако је Милић био активни одборник регуларне скупштине општине, међутим ја нећу то понављати питање, него идемо даље зашто је ЈНА Тузле преузела ТВ релеј на Столицама, на планини Мајевица, од цивилних органа? То је урађено ноћу 11. на 12. април `92. године, када је Тузли искључила ТВ програм Сарејава.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Нисам разумео питање.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Питање, зашто је ЈНА, дакле органи ЈНА преузели ТВ релеј на Столицама на Мајевици од цивилних органа?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да, да, разумео сам, да вам кажем, то се десило и код Добоја, десило се и на Мајевици, то је тачан догађај, али није тачно чињеница да је то војска држала, да је то војска урадила. И код Добоја, и у другим мјестима где је српски живаљ био они су репетиторе окретали према телевизији Београд, то није само случај био ту, и то је био проблем између органа власти који су решавали, значи то су радили цивили ван војске и војска нема везе са тим.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро, ја нисам задовољан са одговором али не морамо на томе инсистирати. Осмо питање, изјавили сте да је `92. године ЈНА, бивша, у Тузли, да је ЈНА у Тузли напустио један број активних официра, чак сте спомињали имена и данас, питање је да ли сте ви икада и на било којем нивоу правили анализу узрока тога напуштања тих активних официра?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Је ли може да одговорим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: `91. године, крајем `91. године и почетком `92. године тада је од стране врховног руководства војно политичкога муслимана у Сарајеву позивано на напуштање ЈНА и део официра Муслимана, Хрвата су напустили и чак су долазили на наше подручје из других јединица бивше СФРЈ који су напустили и укључили се у формирање паравојних јединица као што је Каравелић Вахид био у Тузли, активни официр који је напустио, а учествовао је у формирању тих.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Моје питање није у том правцу, него иде у правцу да ли сте ви правили анализу узрока напутшања?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Значи један је узрок зато што је позивало је руководство то да напусти, једни нису признавали ЈНА као народну, значи то је један узрок био, а други узрок је био март-април `92. године, почетком формирања Савезне Републике Југославије долазила су наређења из врховне команде из Београда да се опредељују старешине, да ли ће да иду у саставу армије Савезне Републке Југославије, да ли ће да напусте да ли ће да се пензионишу који имају услове, али нигдје није писало да ће да иде тамо и вамо, поводом тога је део њих ценило, део њих је прешло у Савезну Републику Југославију припадника Муслимана, Хрвата и тако даље, део је дошло, а део њих је напустило где се нису укључили никако, а део њих се одмах укључило у кризне штабове, паравојне организације и касније су ви знате у Тузли је формиран корпус муслимански где је био командант прво Кнез Жељко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате тако широко. Молим вас.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу, господине Јуришићу, дајте да се држимо оптужнице.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Држимо се предмета. Када сте помињали и данас овдје разне провокације становништва према Југословенској народној армији, говорили сте то да је таква провокација била широко на подручју БиХ, па и на тузланској регији. Зашто нисте споменули провокацију и обрнуто наводим примјер када су пролазиле јединице Војске Југославије кроз град, кад су пуцале по грађанима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ево један конкретан пример – 13. октобра 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо 1991. године.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Пуцано је на Јалску џамију. Мене интересира шта сте подузели да се спрече такви ексцеси?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор. Рекли смо и на почетку излагања нећемо 1991. године, можемо да кренемо од почетка 1992. године да видимо шта је све то претходило и ако је претходило шта.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да ли ви господине Марко, обзиром на функцију коју сте обављали у бившој Југословенској народној армији имате и знате за податак да је командант 92. моторизоване бригаде господине пуковник Миле Дубајић 14. маја уочи трагедије 1992. године организовао свечану вечеру у Дому југословенске народне армије за тзв. «одређене Србе из СДС са тузланског подручја»?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не, то ми није познато. Оно што сам рекао није ми тог Милића што се прогласио то је СДС био па прогласио општину.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ви се нисте бавили понашањем команданта?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала. Чињеница је да је касарна «Хусинска буна» у Тузли прихватала и пружала услуге војске Југославије на путу и повратку са хрватског ратишта, на пример преноћиште, одмор, допуна горива, исхрана и других материјалних средстава. Питам зашто су такве услуге пружане и паравојним јединицама то док су били орлови и Аркановци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су пружане такве услуге паравојним јединицама?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: То ми није познато.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Није вам познато?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не. Прво није ми познато да је то уопште паравојска, а друго апсолутно Аркан се никад није нити његови појављивао на ту територију апсолутно ми није познато.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ми ћемо имати својевремено о овоме и материјални доказ плаката које су доносили Аркановци из Вуковара, није проблем. Добро, да ли вам је познато то да је Југословенска народна армија, бивша свакако у Тузли те године организовала тзв. «тројке» до зуба наоружане које су крстарале градом и његовом околином са којим задатком?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Апсолутно ми то није познато, то први пут чујем.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала. Око 15. маја 1992. године Тузлу је напустио један број грађана српске националности, то су нам данас говорили још неки сведоци. Да ли је то додатно уносило у Тузлу нове немире да Тузлу не доживи судбина Бијељине и Зворника?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Тачно је то да је нарочито април мјесец, значи април, почетак маја породице војних лица су морале бити измештене, неке су измештене чак и раније из разлога које сам вам говорио око провокација, бацање бомби итд., али су били принуђени силом пропаганде, претварањем Тузле у логор, кретањем на стотине униформисаних лица по самој Тузли, претњама, пропаганду коју су муслиманска гласила износила, ви се сећате онај Фокс глас Муслимана, то су биле убитачне пропаганде против српског народа и против војске и таква пропаганда је била и ту. Према томе, они су били принуђени да то раде и да се иселјавају не зато да би они уносили панику у муслимански живаљ јер муслимански живаљ је доле 80%, 90%.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ви говорите о Тузли о логору, о затвореном логору, али читаво време и прије 15. маја и после 15. маја кроз Тузлу пролазе колоне војске Југославије. Како онда они пролазе немају последице ако је Тузла логор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорите.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Значи, ја сам вама рекао да кретале су се тачно је то колоне крајем 1991., почетком 1992., пролазиле су, излазиле су и после напада, али су излазиле под борбеним мерама авијације а руководство општине, ви добро знате с ким сте тамо били да је имало једну политику јавну, приказивали су Тузлу као то је југословенски град, грађанска општина, а имали су другу политику спровођења субверзивно пропадање делатности и припрема за оружану борбу која је диктирана од стране руководства из Сарајева.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: То ви говорите на бази претпоставке.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не претпоставке, чињенице.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Чињенице нису. Даље, када је бивша Југословенска народна армија у Тузли требала вратити наоружање и муницију и остали део материјалнотехничких средстава што је преузела наводно на чување у свој круг коме и на који начин.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ја у то нисам био упућен, само знам да Тузлу, касарна «Хусинска буна», северни логор, Козловац да су била складишта муниције, да је ту чувана ратна резерва разне врсте а шта је ту доношено и како је доношено то није био мој посао, то није била моја надлежност, то ја нисам био надлежан.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Знате ли садржај разговора једног официра тог критичног 15. маја 1992. године са Брчанске Малте који је разговарао са мајором на Озрену, ако госпођа председница дозволи да цитирам тај разговор?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Каже овако, цитат: «Па добро мајоре када знате како командујете са Озрена, зашто сте нас издали, јесмо ли се договорили да ћемо ми напасти са Брчанске Малте а ви из правца Букиња и Кројчице, ми смо бар покушали напад упавши у кишу метака а ви нисте ни мрднули к, ви сте нас издали и зато нећу да слушам ваше наређење» и залупио је слушалицу.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Али прво питање откуд уопште тај разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је вама познато?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ако дозволите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ми ћемо председнице то покушати вама и донети јер је то снимљено.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Јер такав разговор се само доћи ако неко слуша, а ја за такав разговор не знам.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Шта вама значи име Драгица Шушњара?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Драгица Шушњара је била секретарица чини ми се у општини је нешто радила.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Она је шеф протокола у Сопини.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Да, она је тамо радила.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро и шта вам знач-и?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Па ништа шта ће ми значити.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Какав је однос она имала са бившом ЈНА?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: То не знам. Мислим да је такво питање какав је однос, сви у то време укључујући и ви били сте једно време одлични са ЈНА.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Заиста ме то чуди да не знате.

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Извините.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одговорили сте, нећемо сад да објашњавате.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Кад сте говорили о недоличној дисциплини у касарни «Хусинска буна», између осталог рекли сте, ево вас сад цитирам: «Било је проблема идентификовати и утврдити број погинулих», па сте спомињали број 45 јер у колони је било различитих јединица па набрајате рерзервисти, добровољци, те да је требало да то све одради, не ви као служба него ново-оформирани органи Источнобосанског корпуса итд. Моје питање је: Коме је припадао тај Источнобосански корпус, да ли војсци Југославије или војсци Републике Српске?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Источнобосански корпус је касније формиран и припадао је војсци Републике Српске.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала. Идемо даље. На шестој страни ваше изјаве господине Марко, рекли сте у суперлативу по лику и карактеру команданта 92. моторизоване бригаде у Тузли господина пуковника Милета Дубајића као старешине, бившег старешине ЈНА, те да се као такав, цитирам вас: «нарочито истакао на ратишту у цијелој зони корпуса од Дервенте до Дрине», јер је то «успјешно извршавао све борбене задатке», то је простор ипак Босне и Херцеговине. Моје питање је којој војсци је припадао господин Миле Дубајић?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Прво, ја остајем при ономе што сам рекао за Дубајића да је то одличан официр био, да је имао све одличне оцене, завршио је високе војне школе. Друго, све оно што ваша страна тамо је пропаганду након злочина говорила о њему, говорила је из разлога да би правдале учињени тешки злочин. Према томе, Дубајић је човек који је нити је био склон пићу, нити је био склон пороцима и

припадао је 17. корпусу, а 17. корпус ја сам рекао он је од Дервенте па до Дрине а у оквиру 17-ог корпуса ово што питате, значи ја могу добити задатак из било које бригаде да идем обављати тамо обуку, тамо мобилизацију, овде наставу итд. Из тог разлога је не само потпуковник Дубајић него и други официри су добијали задатак рецимо из тузланске бригаде да иду на неке задатке, чак и у Славонију, пошто смо ми имали корпус и североисточну Славонију.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господине Марко, ова питања која сам ја вама поставио, ја сам црпео из једног материјала, много ових података нисам поштено речено знао, али сам црпио из материјала који нам је доставио тужилац а он га је добио од Тима за истраживање ратних злочина у Републици Српској, то нам је достављено 10.12. прошле године, материјал се зове «Војнополитичка ситуација у зони одговорности другог корпуса за време извођење борбених дејстава», тако да знате да нисам ја измишљао податке. Хвала лепо, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Да ли ви имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Ако има још питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли ви имате трошкове неке?

СВЕДОК МАРКО НОВАКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала вам можете ићи.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Машуловићу.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам ваше пуно име и презиме.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Машуловић Миливоје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: 1943.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Село Велика Брања, општина Медвеђа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је ваше пребивалиште сада?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Нови Сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса становања?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Милана Гунца бр. 1.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Обућар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело,

нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја бих вас замолила да прочитате текст заклетве наглас.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАСУЛОВИЋ: То ово што пише овде?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАСУЛОВИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Сведок упозорен, опоменут, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били саслушани од стране истражног судије 03.07.2007. године. Да ли остајете у свему код овог исказа?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАСУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испрчајте нам у краћим цртама, уколико је то могуће, маја 1992. године где се налазите и на којој функцији?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАСУЛОВИЋ: Ја сам тада био на функцији помоћника команданта за безбедност тузланског корпуса, а лоцирани смо били у том периоду у Угљевiku.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАСУЛОВИЋ: Па ја не знам тачно време кад смо изашли а мислим да смо крајем априла или средином априла 1992. године изашли у Угљевик цела команда корпуса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта вам је познато везано за излазак колоне војника из Тузле?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАСУЛОВИЋ: Из Тузле?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Тузле? Све што вам је познато, ви знате зашто сте позвани, у ком сте својству па нам испрчајте шта вам је све познато, када се знало када би уопште, да ли вам је познато да су били неки преговори око извлачења, када је требала колона да изађе из Тузле, све што вам је познато везано за тај догађај?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАСУЛОВИЋ: Што се тиче изласка колоне из Тузле познато ми је да су постојали преговори. Команда корпуса мене није ангажовала, друге старешине су ангажоване за те преговоре. Међутим, пре тога, пре тих преговора команда корпуса је од мене лично, значи ја сам лично команданта корпуса упозорио 13. маја 1992. године да је субрегионални штаб Територијалне одбране Тузла донела одлуку, односно Патриотске лиге донело одлуку да од 15. маја 1992. године почну са нападима на војне објекте и војна лица у Тузли. Ја сам то

узнато команданта 13-ог навече команданта корпуса, што је моја дужност била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је био?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Генерал Милан Недељковић. Пошто је он реаговао непримерено мом мишљењу и мом схватању, рекавши да они нама ништа не могу, ја сам сутрадан на реферисању званичном, ми смо сваки дан имали реферисање у том периоду времена, па је тако било и сутрадан 14. јануара у 8 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 14. маја?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: 14. маја, пардон и тог дана на реферисању пред проширеним колегијумом команданта корпуса изнео тај податак да су они донели одлуку, ову коју сам поменуо сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то негде забележено?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: То је морало да буде забележено од стране јер је свако реферисање имало записничара, односно оперативац, обично оперативац из оперативн-наставног органа је водио прибелешке приликом реферисања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте то у команди реферисали?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: У команди, команда корпуса, да команда корпуса. Ја имам то негде забележено у моју бележницу радну да сам реферисао. Е, сад ту бележницу ја сам негде затурио после доласка овамо, пресељења неких десетак пута и нисам је још нашао а имам забележено и то шта сам ја рекао тачно. Нормално ја сам написао тамо неке тезе које су мени одговарале ради подсећања а онда сам широко објаснио тај, та моја сазнања и те податке. Шта је предузето видело се касније, они нису изгледа ми толико томе придали значај и тако је било што је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је од ових званичника било на том реферисању?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Командант корпуса, онда је био, начелник штаба није био ту, он је био на издвојеном командном месту према Поднобљу, а остали су били помоћници команданта, био је помоћник за позадину, био је помоћник заменик начелника штаба, односно оперативац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ли имена да нам говорите?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не могу да се сетим, на пример Денчић Никола позадинац, он је био тамо, Прпић тај је био оперативац у оперативно-наставном, како му је име не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И какав закључак је на крају био након тог реферисања?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Ја се не сећам какав је закључак био, они нису неке задатке дали конкретне ни јединицама ни мени ни нама осталим по питању тога, било је и других што сам ја по другим питањима што сам познавао и тако даље. То је то што знам. Излазак је после, после сам ја сазнао да су они кренули, да су их вратили око 2 сата један део колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испрчајте нам све шта сте сазнали, дакле 14-ог је било то реферисање, никакав закључак, никакве мере да се предузму колико сам ја схватила?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Ништа није, мислим никакав закључак, да ли су они предузимали немам података уопште, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су ваша сазнања о сутрашњем дану 15. мају 1992. године када је кренула колона?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: 15. мај ја сам сазнао тек навече кад је почело оно што се дешавало да су они кренули у 14 сати па су их зауставили и вратили у касарну да би тек у 18:50 кренули поново и десило се оно дејство по колони, то су моја сазнања била.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је све био у колони, ко је изашао, где је био Дубајић, како су преговори текли у ком смеру, да ли сте имали каква сазнања?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не, нисам ја, ја нисам лично имао сазнања, нисам имао појма да је Дубајић са не знам тим неким, то касније сазнам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какво је уопште било стање у Тузли тих дана маја месеца да ли се осећала нека напетост у граду, да ли имате уопште било каква сазнања, да ли се пуцало?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Ми смо били измештени, команда је била измештена из града, ретко смо ишли тамо, право да вам кажем нисам имао некакав осећај да је било неких тензија и тако даље, мада знам да су били припремили већ и они неке своје положаје око објеката важнијих у Тузли и тако даље, наводно неке заштите ради неких напада, чијих то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мало ми је необично, ипак сте ви били помоћник команданта за безбедност немате неке податке и обавештајне и контраобавештајне.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Знате шта само контраобавештајне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само контраобавештајне?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Дабоме, ми смо контраобавештајци били а не обавештајци, али године су прошле и ја сам човек 66 година и прошло је то мало кроз моју главу, заборавило се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања колико је људи страдало, не тачно број?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Па то су процене, процене су око 90, 95 људи, неке су процене до 200.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали уопште било какав списак страдалих?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не, ја нисам има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали прилике да видите тај списак?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Ми смо слали извештаје сваки дан Управи безбедности ЈНА у Београду и то је ишло преко мојих помоћника, било је на пример после првог дана, другог дана већ смо имали 15-ак погинулих а то није било реално, такав извештај је отишао, после други извештај је отишао више итд. Разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања како је уопште дошло до тога, да ли је било неких пропуста и како је дошло до тога?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: До чега, до напада?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До напада?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Па припремили су они да нападну. Ја сам рекао да су они већ донели одлуку такву да то раде и они су се припремили, зато су и вратили колону тамо. Они су плански радили да нападну колону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад ко су то они који су плански радили?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Па субрегионални штаб Територијалне одбране Тузла, њихове старешине, њихови људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта знате рећи о Патриотској лиги?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не могу сад ништа да говорим, не могу сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били саслушани 2007. годне, доста детаљно сте говорили о томе.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: О Патриотској лиги?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О свему.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: О Зеленим берткама можда, а не о Патриотској лиги, Зелене беретке су биле уствари у саставу Патриотске лиге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте о томе да је било неких пропуста.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Где у касарни?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да? У ком смислу?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Па шта сам то говорио, подсетите ме, ја не могу да се сетим сад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја покушавам да вас присетим, зато вам и. «По мојој процени било је пропуста, сада да не говоримо о тим пропустима јединице, по мојој процени немам сазнања али процена је моја обзиром да на број возила која су уништена практично је експлодирало да је могло да изгине негде око 70-90 људи, али грешка није Дубајићева него ових војних обвезника који су дошли тамо, они су слушали, нису поштовали никога. Дубајића су ту ноћ када је наредио извлачење хтели да обесе, ти резервисти, ја ту информацију имам». Испричајте нам нешто о томе.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Па то је то што сам рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да али ово веће треба да чује.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су хтели Дубајића да обесе?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Зато што је тражио да га слушају да буду дисциплиновани и зато су, а они су дошли тек тако само онако мислили су да могу да раде шта хоће, а овај није дао, сукоб је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то дошли ти тако који су могли да раде шта хоће?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Па резервисти неки, ја не знам који су, резервисти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да кажете да није била нека дисциплина?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Па била је дисциплина али у том тренутку вероватно није било бог зна какве дисциплине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто по вашој процени?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Па зато што кад дође цивил неће да слуша никога у касарни, а нема никакву обавезу, једноставно мисли да може да ради шта хоће као што ради грађанство.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа даље не можете да нам испричате? Јесте ли водили било какав разговор са неким? Да ли сте водили разговор са Мехом Бајрићем везано за овај догађај?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Нисам, нисам водио с њим разговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте уопште водили разговор са Бајрићем?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Пре тога долазио је, ја сам са њим сарађивао али ни 5 дана пре него што ће бити нисам са њим се ни чуо ни после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А после тога?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Нисам разговарао са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «То је било пре 2 месеца пре него што ће се ово десити, касније су они другачије урадили, па су пошто је Бајрић добио

задатак од председника Општине да повуче снаге милиције, да ојача милицију, онда су се они укључивали та Патриотска лига је слала своје припаднике у милицију као добровољце и они су тако ојачали практично на месец дана овог што се десило. Ја сам са Бајрићем разговарао у мојој канцеларији, то се сећам добро и рекао сам му Бајрићу убацују ти Патриотску лигу, ту јединицу, убиће те, преузеће милицију».

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: То сам ја рекао, то сам рекао Бајрићу, то јесам, то је пре месец дана било, то сам ја њему рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је он вама одговорио на то?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Па шта је одговорио неће, каже није то тако и тако даље, шта ја знам, углавном то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта су све, кажете ајде колико сам схватила била је недисциплина, да ли су резервисти вршили неке провале неких објеката, да ли су пљачкали, да ли је било тога?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Било је покушаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Било је покушаја у то доба, ту ноћ пре него што ће кренути тај дан, ту ноћ, покушаја крађа и отимања, то је практично узимање ко како хоће, товарење на возила итд. Е, касније то ипак Миле Дубајић је успео да некако среди и да иду као колона а не сваки посебно како ко хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су проваљивали, где, које објекте?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Шта ја знам, углавном је било проблема са тим, нису послушали да се организовано товари материјална средства која су иначе постојала у касарни него како ко стигне утовара у камионе и мисли да ће то ићи како он хоће, то је Миле Дубајић покушава да спречи и због тога је дошло и до сукоба међу њима па су старешине које су биле са Милетом спречиле да се не деси тежи случај према њему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате шта је било на Козловцу?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато нешто о оружју Територијалне одбране?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не знам. Требало је да буде извучено раније па није, па је остало тамо, кад је то извучено не знам. Козловац су обезбеђивале снаге једног батаљона пешадијског који је послат из Србије и тај батаљон се повукао 14. или 13., не могу тачно да кажем, повучен је у Србију и тад је Козловац остао необезбеђен. Да ли је ту шта било не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су везе функционисале?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: По мени, ја нисам могао да ступим у везу ни са Милетом Дубајићем ни са касарном, да ли су биле прекинуте, вероватно су биле у прекиду везе, да су ови прекинули везе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али овде смо чули и да су везе функционисале?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Па могуће, ја кажем ја нисам могао да ступим у везу, можда он није био у стању, био је презаузет, шта ја знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да ли су војници били наоружани који су напуштали?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: У колони?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Није ми познато, али знам да нису добили муницију, то што ја знам, можда није било тако али то што сам ја сазнао тако је, и ако су имали иначе војници иду са својим личним наоружањем, својом личном опремом да се измештају, али сам ја чуо да нису, да им није подељена муниција, а шта ће му пушка него да се са њом као са мотком брани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте код истражног судије о Николи Денчићу. Ко је то?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Помоћник команданта за позадину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта можете да нам кажете, шта се дешавало у то време?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Он се наметнуо тада кад је дошао, док је био Јанковић Саво као командант он није могао много да има утицаја, али је он кад је Јанковић Саво смењен, не знам тачно датум, али знам да је било већ у Угљевику је смењен Јанковић Саво и мислим да је то било можда месец дана пре тог догађаја или пре нашег извлачења, дошао је Недељковић Милан. Денчић се Недељковић Милану наметнуо да он води главну реч иако је начелник штаба ту постојао али начелник штаба је кажем био на издвојеном месту па је мањег утицаја имао, јер Денчић је настојао да преузме команду корпуса. На крају кад смо ми отишли он је остављен за команданта корпуса и он је имао јако велики утицај на команданта корпуса, то је то. Денчић Никола је био један од људи који је више оријентисан националистички био. То је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете овде опт. Илију Јуришића?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не знам ко је оптужени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, устаните молим вас.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не знам ја где је он, не видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете устати молим вас господине Јуришићу.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не знам, ја не познајем тог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седи у првој клупи овде.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Никад га нисам ни видео, нисам ни чуо за њега ништа, никад. Ја сам дошао у Тузлу септембра месеца, почетком септембра 1990. а отишао 19. маја 1992. – непуне две године, ја нисам могао да знам све ни старешине све у корпусу а камоли у граду Тузла, имао сам других послова који су били оптерећујући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Рекосте да сте слали извештаје Управи безбедности?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Тако је.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па да ли у овом правцу о тим проценама са којима сте упознали команданта, да ли дакле ако је то била, ако вас ја добро пратим 13-ог увече сте ви команданту рекли да имате сазнања да су донели одлуку о нападу 15-ог. Да ли је тог 13-ог или мжда 14-ог отишао писмени извештај Управи безбедности са овим подацима?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Пазите, ја се конкретно не сећам, али је морало сваки дан да иде о најважнијим подацима, сазнањима Управи безбедности телеграм и највероватније, нисам сигуран, али највероватније да је овакав податак отишао према Управи безбедности. Ето то је мој одговор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужиоче, немате питања? Изволите?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је приликом саслушања код истражног судије говорио о том да је био прекид везе. Да ли му је познато да ли је осим телефонске везе постојала још нека врста комуникације, односно везе команде у Угљевику и команде код Милета Дубајића?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Пазите, у сваком корпусу тадашњем а садашњој бригади и бригади постојала је радио веза, да ли је радио веза била успостављена или није то не знам а телефонска веза док је радила радила је, а касније да ли је била прекинута или не не знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је говорио код истражног судије такође да све то што је реферисао на састанцима, односно тим дневним окупљањима код команданта да је бележио у своју радну бележницу али да тог тренутка кад је био 2007. није нашао. Да ли је у међувремену пронашао ту своју бележницу?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Нисам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Нисте пронашли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је то.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих волео да сведок, односно с обзиром да сте код истражног судије о Денчићу нешто много конкретније рекли него што је сад речено?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не знам шта сам рекао, заборавио сам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли дозвољавате да му предочим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Денчић Никола је отворено говорио да је четник и да ће он да води ту четничке јединице и да ће он бити тај који ће командовати?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Јесте говорио је.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Говорио је?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Тачно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: По питању измештања бригаде из Тузле, да ли је Денчић на било који начин реаговао на ваше упозорење, на ваш предлог да се измести бригада или не?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Није.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Код истражног судије сведок је рекао «они су, Денчић ми је конкретно рекао децидно не сећам се да ли је и Милан, могуће да је и он рекао али Денчић сигурно, нема да се извлачи има да заузмемо пола Тузле, да пола Тузле буде српско, а пола муслиманско»?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: То је он говорио овако незванично, то је говорио, сад да ли је то било такав став, очигледно да командант корпуса то није прихватио чим се тако није организовало.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А сведок рече малопре какав је систем комуникације, односно извештавања према Управи безбедности. Да ли може да нам објасни какав је систем извештавања његових потчињених према њему?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Било је и усменог извештавања, а било је и писмених извештавања, е сад није било свакодневно јер се није могло баш тако свакодневно, поготово у то време кад је бригада била тамо а ми измештени на другу страну.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је сведок Марко Ивковић у то време био са вама на Угљевику?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не знам тог човека, не познајем ја тог Марка Ивковића нити знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јел сам добро рекао име сведока који је малопре био? Марковић, извињавам се.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Марко Новаковић јесте са мном је био, па Марко је мој заменик био.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вас је он извештавао редовно о својим сазнањима?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Ми смо сваки дан разговарали, размењивали тако да није било код нас да он мене извештава а ја њега да извештавам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не говорим ви њега, него он вас као ваш потчињени?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Нема везе ми смо радили исти посао, заједно смо разговарали сваки дан, заједно смо били у канцеларији.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А да ли је могуће да он има више сазнања о тим догађајима него ви?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Он има више сазнања јер је тамо 10 и више година у Тузли, познаје све тамо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Говоримо о догађајима у мају месецу 1992.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Добро, ви говорите о догађајима, а он је и млађи човек био него ја.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да ли је у зони одговорности 17. корпуса било неких паравојних јединица?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Било је тих Зелених беретки за које смо ми знали и чули.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је било неких наоружаних хрватских јединица?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не сећам се сад.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је било неких наоружаних српских јединица?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: У зони одговорности тузланског корпуса појавио се само Аркан у Бијељини тада у то доба, других српских паравојних јединица није било.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: У ком смислу се појавио у Бијељини?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Онда кад је Бијељину бајаги он ослободио и ослободио.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је могуће да тај податак да је Аркан, јел то зона ваше одговорности?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је могуће да ваш заменик не зна за тај податак да је Аркан био тамо и његови?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: То имате на телевизији, сви су то видели да је био у Бијељини.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да ли је 17. корпус, односно тузлански корпус неком делио наоружање?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Није, мени није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није вам познато?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли вам је познато да ли је у зони ваше одговорности, не мислим ваше лично него 17. корпуса СДС делио неком наоружање?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не. Ја не знам можда је.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је таква делатност као што је наоружавање ван да кажем система одбране, уопште зона вашег интересовања као контраобавештајца?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Јесте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: А немате таквих сазнања?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Не знам, немам таквих сазнања али сам имао сазнања да су Муслимани делили оружје исто својим јединицама паравојним Зеленим береткама.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли постоји било каква комуникација између вас, дакле као Органа безбедности и команде у Сарајеву?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Нисмо ми били потчињени Сарајеву.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Нисте били потчињени Сарајеву? А да ли постоји неко, да кажем одељење безбедности војне или не знам како да то назовем које је потчињено Кукањцу, а да покрива вашу зону одговорности?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Та војна област сарајевска имала је своје органе безбедности који су били што се тиче организације ја мислим да се називала одељење безбедности.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не, да ли је на територију, дакле тузланског корпуса осим вас и ваше службе било и ових из Сарајева?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Није, па ми смо довољно, није било.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Немам више питања, ово све у суштини са оптужницом као и они претходни сведоци. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо, изволите? Оптужени Јуришић.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Уважена председнице већа, пошто је овај сведок господин Машуловић рекао да је његов заменик Новаковић Марко имао далеко више сазнања, безбедносних сазнања, ја у то вјерујем и вјерујем да је овај човек који мене никад није видео ни чуо за мене нема никаквих података да сам ја било шта незаконито урадио, поштеније је ипак говорио од Марка јер ја Марка знам као човека да је многе ствари прећутао. Ја за овога човјека немам питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Да ли имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: У вези предмета?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Немам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате ништа?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: А може ли ван предмета?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ван предмета?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Како ћу ја добити надокнаду за данашњи дан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли из Новог Сада, ваше трошкове износе 1.500,00 динара, ви ћете бити.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Ја сам приватни власник, имам своју радњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Биће надокнађени трошкови.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Дневница ме следује а која то сад не знам да ли ћете ви тако одлучити или имате неки попуст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ви хоћете сигурно добити ове путне трошкове, дневницу како мислите колика би вам била дневница, дајте нам неку?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Ја ћу вам дати моје решење о регистрацији да не мислите да ја лажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не сигурно, ви ћете то доставити све, рећићете колика је дневница?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Ако хоћете да вам оставим одмах?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Немојте се смејати, ја сам данашњи дан изгубио, ја издржавам шест чланова породице, па ви како хоћете.

Сведок трошкове тражи.

Исплатити сведоку 1.500,00 динара на име трошкова превоза, а накнадно ће се одлучити о овим трошковима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само ми реците да ли ту стоји колико је ваша изгубљена дневница?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Полиција има, полиција, данашња полиција у нашој држави има 2.100 дневницу. Ја сам полицајац био и остао и док сам жив бићу полицајац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И нисте определили? Нисте определили? Реците колико?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Па рекох вам да полиција има 2.100.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ви тражите колико?

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Тражим толико 2.100.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 2.100 на име дневнице? Добро. Хвала вам лепо.

СВЕДОК МИЛИВОЈЕ МАШУЛОВИЋ: Могу ли да одем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете. Можете да седнете. Можете.

Хоћете позвати Белојица Ранка.

Довиђења.

СВЕДОК БЕЛОЈИЦА РАНКО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине. Реците Ваше име и презиме.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Белојица Драгомира Ранко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: 1947.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: У Новом Пазару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је Ваше пребивалиште?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: У Београду сада тренутно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Адреса становања?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Јурија Гагарина 125.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте господине Белојица позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети и кривичном гоњењу.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас замолила да прочитате текст заклетве.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок упозорен, опоменут, заклет па изјави. Ви сте били саслушани од стране истражног судије 12.07.2007 године, да ли остајете у свему код овог исказа?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: У свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У свему?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: У свему остајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам у кратким цртама где се налазили маја 1992 године и на којој функцији?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Јел могу да седнем?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Овде? Мислим лакше ми је јер ипак се мало и одужило ово. Маја 1992 године био сам у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој функцији?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Помоћник команданта за позадину у 92. моторизованој бригади уједно и у Гарнизону Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када сте рекли да сте ту, од?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: 1992. од 20. маја сам изашао из.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, од када сте у Тузли?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: 1985.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту сте и живели?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: 1985. ту сам и живео и породица ми је живела и све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам каква је била ситуација у Тузли почетком `92. године, шта Вам је познато о извлачењу војника из касарне «Хусинска буна», да ли Вам је познато како је то текло, да ли су вођени неки преговори, када је коначно донета одлука да војска напусти касарну, дакле све што вам је познато.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Овај, случај Тузла и овог напада је у складу са целом ситуацијом која се у то време дешавала тамо. То је почело још од оних догађаја у Словенији, значи није то одједанпут настало, али је нарочито у Тузли рецимо било изражено негде од почетка 1992 године па, овај, до 15. маја када је, овај, ЈНА напустила касарну «Хусинска буна» у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је то текло? Јел сте Ви били у касарни тог 15. маја?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Био сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ја бих само неки још две реченице уводне. Овај, било је у то време ЈНА је била, овај, званична институција све до проглашења независности Босне и Херцеговине, државна институција, међутим, овај, ту су створене паравојне формације уједно поред ЈНА су, коју су тада прогласили иако је било доста, ја сад не могу рећи тачне податке али било је доста рецимо, овај, и Муслимана и Хрвата, ЈНА је проглашена као паравојна формација у то време код њих,

а они су стварали своје неке, неке «Патриотске лиге» и «Зелене беретке» и друге те паравојне формације, овај тога дана, сад конкретно 15.маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се нешто 14. маја дешавало?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: 14. маја се осећала једна врло неугодна ситуација, мислим, овај, околосту ишле те паравојне формације око касарне и наоружане нормално и врло је било неугодно, а причало се, кружиле су приче, онда су ту долазили све до, до задњег момента ту било рецимо официра или цивилних лица и Хрвата и Муслимана тако да смо ми имали информација доста. Имало је људи који су радили и за једну и за другу страну, па буде пре подне рецимо код нас, после подне иде тамо у територијалну одбрану и тај Кризни штаб њихов што је био формиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је неко 14.маја напуштао касарну, нека јединица?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па, овај, тога дана су извожена материјална средства углавном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 14.?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: 14. и 13. и 14. јер већ се наслућивало да касарна мора да се напусти, међутим, овај, у наредних рецимо 7-8 дана али није, овај, нисмо очекивали, није нам било у плану да се то напусти 15. јер је био, ја мислим да је рок био 20. маја да се напусти по неким наређењима нашим, тако да смо имали ми неке, мада је доста било тога урађено и 14. маја је још увек трајало то, та евакуација материјалних средстава на неке територије које су биле, овај, под контролом рецимо одакле се могло деловати и штитити рецимо да не дође до неких, јер је ситуација била врло напета и врло, овај, ти међунационални конфликти су свакодневно били, тако да је ЈНА на неки начин била један фактор, на неки начин ако се може рећи али то, овај, стабилност и одржавање мира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је обезбеђивао Козловац?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: До 13. маја је била јединица из Пирота, ја сад не могу тачно, то је прошло време, јединица из Пирота која је ту била искључиво на Козловцу је била и стационирана и обезбеђивала тај објекат, то је велики објекат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са том јединицом?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са том јединицом?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Та јединица је по наређењу 13.маја напустила Тузлу, значи по наређењу претпостављене команде 13.маја до 20 часова наређење је било да задњи војник из те јединице мора напустити Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се то пријавило некоме, званичним неким органима у Тузли да напушта јединица Тузлу или не?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Свима који су требали да знају, знали су, значи сви који су требали да знају званично знали су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је преузео обезбеђење Козловца?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Обезбеђење Козловца је преузела, овај, неке јединице ЈНА, то углавном пошто је активна војска, мислим тај миродопски састав напустио Тузлу то је преузео резервни састав који су били припадници ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то одмах након напуштања ове јединице?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Одмах након напуштања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се све то дешава 15. маја?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: 15. маја, овај, било је, плански је вршено расељавање касарне значи, део средстава је требао, имало је ту још нешто средстава да се извезе и да се на територији где су биле лоциране тадашње јединице ЈНА касније које ће бити преименоване у Војску Републике Српске, у то време још је била ЈНА, ја сам тога дана носио звезду петокраку као и други сви припадници моје колеге, значи није било никаквих српских обележја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле материјална средства су требала да се извуку?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Е ујутру су дошли и то је почело тога дана у касарни Миле Дубајић је отишао на неки састанак у Угљевик и ја сам био, овај, замењивао команданта касарне и био сам главни у касарни, значи организовао и координирао све активности у касарни и ујутру су дошле јединице, ту није била једна јединица да Вам кажем, ту је било неколико јединица 3 – 4 јединице ранга бригаде и 10 – 15 јединица ранга батаљона рецимо које су могле да долазе ту по наређењу команде корпуса које, овај, да узимају средства, они су имали своје објекте, своје просторије независне од те наше бригаде и они су тога дана и долазили, а долазиле су и јединице наше бригаде. Изузимали су, ујутру извршен утовар, с тим што ми је Дубајић напоменуо да водим рачуна о храни, о храни значи да се храна распореди свим јединицама и да водим рачуна да свима скренем пажњу што сам и учинио да се случајно не сме, пошто је био под, још увек некако под нашом контролом, међутим нисмо имали снаге да то контролишемо, они су већ магацин ТО Тузла, значи магацин ТО Тузла, да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је био на Козлуку?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Који је био на Козлуку да се посебно обрати пажња да не би случајно, јер су те резервне старешине које су долазиле знале да је тај магацин чуван и да није у њега, да има нешто

оружја и да се одатле не сме ништа узимати насилно што сам ја и урадио, скренуо сам пажњу и ја, по мом, мада има разних прича, ја кад сам прошли пут било око тога спорно, овај, да су магацин на Козловцу обиле паравојне формације муслиманске «Патриотска лига» или «Зелене беретке», било је тога доста и код њих је владала једна ситуација да то није било све обједињено, деловали су из, са разних позиција страначких и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када је дошла та информација да је обијен магацин?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па мислим, ја сам у ствари добио ту информацију, то сам, негде касно и Дубајић ми је рекао и био је неки мајор Манчо Абдулах, послао нас двојицу да проверимо ту информацију и ми смо пошли према Козловцу и негде на улазу на Козловац даље нисмо могли јер су нас зауставили, почело је, овај, већ је почело и пуцање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само мало, одакле Дубајићу та информација ако није у касарни?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Он је дошао у један сат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дошао је у један сат? И кад Вам је саопштио?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: У један сат је дошао и овај, кратко смо се видели, овај, пошто је већ била ситуација тако напета да је, овај, он добио ту информацију и ја сам добио информацију и послао је каже, иди ти и Манчо нека иде и, овај, проверите да ли је то тачно и ко је то, ако је, ако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте затекли тамо?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Нисмо, нисмо могли да уђемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Тај магацин је доста далеко рецимо од улаза и дошли смо до улаза, ту је већ, овај, припуцали су на нас и ми смо се вратили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле су припуцали на вас?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па са објекта Козловац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви видите ко су ти људи који пуцају?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па видели смо, видели смо, видели смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Униформисани?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Униформисани скоро да се не разликују од нас али су, овај, знали да, да, видели су ко је отприлике и они су припуцали јер то, само да напоменем и ово тог првог дана рецимо, тог 15., потпуно смо имали исте ознаке, та војска њихова је ишла око касарне, сретали смо се, виђали смо се, овај, потпуно исте, никаквих разлика није било, значи била је она униформа М-77, није била ова

маскирна, можда је неких било тих старих, овај, униформи маскирних, углавном је била ова униформа М-77 са звездом петокраком, тога дана су и једни и други носили ту униформу, већина, било је и цивила који су имали рецимо били наоружаних од тих паравојних формација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: И, овај, тако је, кад смо дошли доле они су већ почели напад са Козловца пуцање, пуцњава, са свих страна касарне је почело пуцање, мислим чули су се пуцњи, онда је било и употребе ових неких ракета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ради војска?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па нисмо ми, нас је било врло мало ту, врло мало, а касарна у Тузли има 48 хектара, ја мислим овако, овај, ако можете да створите неку слику колика је то површина, а у односу на ту површину врло мали број људи који није могао то да контролише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је војска одговорила на те пуцње?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Нисмо одговарали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Нисмо, Дубајић је наредио, већ је он у то време преузео, да се не одговара и да се, овај, он је известио доле председника општине тај кризни штаб да се пуца, после тога негде ја мислим негде око 17., 17,30 дошла је и делегација, једна екипа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците само из ког оружја је пуцано?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па пуцано је из пушака углавном, али пуцано је и ове противтенковске ракете осе и тако било, осе, зоље, то су биле те, мислим знам да је, овај, и једна зграда погођена касарне да је пробијена, пробијен зид остала рупа велика.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То би било у које време отприлике?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па отприлике негде можда око 17 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је још неки објект погођен?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Погођена је бензинска пумпа у то време, та два објекта знам, мислим не знам могуће да је још објеката али, јер има ту доста објеката то је огромна касарна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Дубајић за то време налази ту?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Дубајић је за то време био у касарни, у својој канцеларији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви преузимате, у ствари Ви сте његов заменик сада ту?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Да, ја сам

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви издајете неку наредбу, видите да се пуца, погођени објекти, како, на који начин се браните?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Не, па не, не можете јер је, овај, није људство окупљено да ја могу издати било коме нареду, ја бих морао да идем да изгубим једно пола сата да би обишао све те пунктове где су радили, негде је вршен утовар, негде претовар неки, нешто, неки су имали слободно, неки су ручали, били на ручку у то време и шта ја знам, тако да није, било је немогуће окупити то људство и издати неко наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И докле је трајала та пуцњава, тај напад?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па трајало је можда до 17 и нешто, ја не могу сад, али отприлике, начелно то време до 17 рецимо па до 17,30, сад су се појавили ова делегација из општине Тузла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то разлог што је престао напад или не?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па, овај, још се пуцало, још се пуцало и ја се сећам кад је дошла та делегација, дошла је, ја сам лежао под неким возилом јер је касарна доста, овај, незгодан положај касарне да се може бранити, није припремљена касарна за такве, за такав вид одбране рецимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате ко је чинио ту делегацију?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па да Вам кажем од тог времена је прошло, овај, 17 година, али отприлике могу набројати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Отприлике.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ја мислим да могу набројати скоро све, овај, Авдић Сеад, ја мислим да је он био и овлашћен, овај, испред председника општине да предводи делегацију, био је Мухамед Бркић, ја ако у презимену погрешим или имену негде мало неко, Мухамед или Мехмед Бркић, Брка су га звали, тог човека сам и познавао, био је Енвер Далибеговић, он је био командант ТО, њега сам исто пре познавао, са њиме сарађивао и тако да смо се добро познавали, био је, било је можда још једно два лица али ја тих, те људе нисам познавао. Могуће да је био и, не могу да се сетим имена али човека знам као да га сад гледам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био и Дубајић?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Дубајић је био у канцеларији и они су отишли код њега, а мени је Дубајић рекао буди напољу шта се дешава, прати ситуацију напољу шта се дешава, тако да сам ја био, ја мислим да је био Манџо и Дубајић су обавили тај разговор, а ја сам био напољу, нисам присуствовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се после тога догодило након обављених разговора?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: После тога делегација је изашла, ја мислим да су се они задржали па до једно пола сата више нису, 17,30 – 17,40 ту су изашли и, овај, рекли су, Дубајић ми је рекао да, да је

договорено је евакуација касарне да се изврши и да се све исели, да се формира колона и ја сам, овај, позвао старешине које сам могао, овај, у једном кратком периоду и рекао ми је то што пре да се изврши рецимо у року од неких пола сата и ту што се затекло јер су чекали, људи су чекали исход преговора, старешине свих тих јединица да би знали шта предузети даље, јер је ситуација била све мирише да ће ту да буде свашта, масакр, што се касније обистинило и десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је Дубајић том приликом издао неко упутство како треба излазити?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па није, овај, мислим није било ни времена, ја мислим да није било времена, он је каже заповест за покрет, е овако ми је рекао: «Не може се ићи у правцу Озрена», значи онај јужни, јужна нека магистрала око Тузле, обилазница око Тузле према Озрену јер ту су барикаде, ту се не може проћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А којим правцем је требало ићи онда?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ићи у правцу Пожарнице и Мајевице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто не овим правцем првим него овим другим?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Зато што, овај, не могу тамо јер је то био услов, та делегација је поставила као услов да се та саобраћајница не може користити, вероватно да би спречили да се, овај, иде јер је било можда и педесетак људи са Озрена, значи да би се спречили ти људи да иду тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било наредбе типа како војска да се понаша, уколико дође до пуцања, уколико неко припуца?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било никакве наредбе?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Није било, није било никаквих наредби да се поступи по борбеним правилима, имамо ми нека војна борбена правила. Ја се извињавам само сам нешто прескочио ако, мислим допунило ову комплетно, овај, негде око 13 часова једна група резервиста са Озрена која је утоварила материјална средства у касарни и њима се журило и они су на своју руку без ичијег одобрења, по моме, а могуће је да је, ја нисам о томе никад, али по моме да су они, јер сам ја у то време, Дубајић се био искључио на неки начин због других ствари везе са корпусом и са општином Тузла, они су кренули према Брчанској Малти, на Брчанској Малти су их сачекали и вратили назад у касарну, значи они су се вратили у касарну једна колона, можда је ту било 15-20 возила и можда тридесетак до 50 људи, та колона се вратила са Брчанске Малте назад у касарну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел су они могли то тако без неког одобрења?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па да Вам кажем, па ето видите да може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Може, видите да може, та група је, овај, поступила, ја, овај, колико ми је познато да су на своју руку пошли и да су је ови вратили, они су требали да иду на Озрен, на Брчанској Малти су их, иначе тога дана је била комплетна ситуација врло, врло наелектрисана, ту је било маса рецимо исељења људи, Тузла се, овај, српски тај народ је осетио, овај, страх, од свега тога што се дешавало у то време и једноставно народ је почео да, овај, да напушта, да бежи, тражили су помоћ, тражили су, долазили су цео дан, тога дана су долазили углавном Срби, било је и Муслимана, шта да раде, куда да иду, да ли треба да напуштају Тузлу, да ли треба да, овај, како да се понашају, да ли ће им бити обезбеђена заштита, шта ће да раде, мислим то су неке нормалне ствари где су, овај, једна ситуација врло тешка. Исто тако је владала рецимо ми смо имали, овај, скоро да је мали број старешина у нашој бригади, старешина и цивилних лица један велики део је остао код нас до задњег дана су били ту, до задњег дана, са некима смо се и, овај, поздравили лепо и оно што кажу били врло коректни до задњег часа. Даље, овај, ја издајем заповест, кажем ове ствари које ми је Дубајић посебно нагласио, то посебно наглашавам уосталом да ја не би тамо набрајао јер је, овај, врло тешко то и остварити рецимо растојање између возила, па онда, овај, остало поступити, једна реченица је била поступити према борбеним правилима, ти, већина тих људи су били завршили рецимо школе или било је доста активних официра, било је и резервних официра који су знали рецимо како поступити у случају напада на колону, како, али отпора није било са наше стране колико је мени познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колона где се формирала, у кругу касарне и где излази?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Колона, колона је била формирана има је једна огромна писта ту и ту је колона већ била формирана, део колоне је био формиран, имали су путеви неки, кроз касарну има више путева тако да су разне јединице рецимо добиле реоне неке где могу да паркирају своја возила јер ту је огроман број возила, кад се све то, овај, то је и раније било регулисано тачно се знало где ко може да користи које путеве и то је било разрађивани ти, овај, задаци у случају евакуације касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је возила отприлике било?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па, овај, да Вам кажем нешто ја нисам то бројао јер је било, овај, ту је било, по мојој процени ту негде око 120 возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било санитарских возила?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Било је и санитарских.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно или више?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па ја мислим да је било више пошто је ту био за неки санитарски батаљон, да је ту била резерва и тог санитарског батаљона и да су, овај, та возила, ја кад кажем санитарски, овај, батаљон ја не мислим да су они били никаква подршка тој колони у смислу подршке, то је била јединица која је имала одређене задатке и која је радила редовно, не у смислу подршке колони или било чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на челу колоне?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па да Вам кажем то је врло тешко рећи али ја бих овако могао да кажем отприлике по мојој процени биле су две капије, значи има главна капија где је улаз редовно где идемо на посао, пријавница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је та тзв. КПС, јел тако?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Не, не, не, пријавница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А пријавница.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: И КПС. На пријавници је изашао неколико возила, на пријавници сам изашао ја после једно, једно пола сата отприлике, кад су први почели да иду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је Дубајић?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Први је изашао, сад ћу Вам ја по мом сећању рећи, изашао из полиције Тузле је био Бркић Мехмед, Брка, он је био као нека гаранција да ће да води да колону и да ће колона безбедно да изађе, у другом возилу је могуће да је био Дубајић и овај Енвер Делибеговић и можда још неко од тих, а у трећем возилу је ишла «Застава 101», ја мислим црвене боје, тузланске регистрације коју је возио неки резервни старешина Милорад Јовић и ту је била Дубајићева, овај, Дубајићева супруга и можда још неко са њом да је био од рецимо жена из те колоне које су биле и колона је кренула, овај, почело је да се, то је на неки начин, међутим, овај, у неком, ситуација је врло наелектрисана, овај, кад смо пролазили наоружани до зуба тамо ти, ти, овај, територијална одбран њихова и овај, те паравојне формације, и овај, било је чак са упереним, псовање, пљување, не знам, мислим, врло, врло неугодно, овај, да би рецимо негде на половини колоне отприлике из зграда на, из свих оних зграда па до, од рецимо Брчанске Малте па до КПС-а тамо где су била задња возила, овај, извршен напад на колону, прво је почео напад на Брчанској Малти из солитера, по мојој процени, на Славиновићима имају солитери високи који су врло, овај, овако погодни за такве акције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас разумела где се Ви налазите у моменту почетка напада на колону на Брчанској Малти?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: У моменту почетка напада ја сам био, овај, можда треће возило од првог напада колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком возилу сте Ви били?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ја сам био у белом «Пежоу» тузланских регистрација са, ја мислим да се звао Раде, презиме му.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Раде се звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он био?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Он је био резервни официр и био је сећам се добро био је, то ми је био, овај, неки курир Гарић Милорад тога сам добро запамтио, он је био из села Пожарнице код Тузле, и овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је почело гађање, кажете из солитера?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Да. Па нема одакле друго, да Вам кажем први напад је почео отуд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи из солитера, одакле?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па са крова, са терасе, са, овај, прозора, са, велике су могућности гађања рецимо из свих скоро, они су имали рецимо на крововима тих солитера чак и безтрзајна оружја и не знам топчиће неке или ове ПА топове и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се у том моменту, Ви кажете треће возило је било отприлике Ваше возило?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па тако отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се налазио испред Вас, ко је тог момента да Ви видите да је погођен?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ја сам првог којег сам видео, овај, видео Мандић Томислава мајора и ја сам га извукао, он је возио се у неком возилу «ФАП» на каросерији возила је било пуно возило неких резервиста, ту је направљен прави, прави, овај, Томислав је остао жив и овај, захваљујући хитној интервенцији он је спашен, иначе ја кад сам њега видео то је било сачувај боже што кажу оно, ране овде на, на, на, тачно се види крв лије, овај, тачно се виде три до четири ране овде у прсима, међутим нису му повређени витални органи то је све прошло човек остао жив и ја мислим да је данас жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел он био у путничком аутомобилу или у теретном?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Не, не, у теретном аутомобилу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У теретном.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ја мислим да је био «ФАП» колико се ја сећам да је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел још неко био у том возилу?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Било је на каросерији резервних војника, његових, његова војска, из његове јединице у ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел неко од војске пуцао, јел одговорио на то?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Није, није, нисмо одговарали уопште јер било би сулудо уопште, овај, у тој ситуацији таквој са обе стране пута, овај, то су, нас је било ту врло мало људи, рецимо 300 – 500 људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте Ви били наоружани?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Јесам, јесам, имао сам пушку, имао сам два пиштоља, имао сам бомбе, имао сам све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прекид? Добро, хвала.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: И, овај, ту кад сам наишао, овај, вероватно, ја претпостављам иначе, овај, од тог момента па надаље скоро да је, врло мало људи изашло живих. Ја сам био у цивилном возилу које је било за потребе ЈНА мобилисано значи и вероватно да су они пошто у то време још увек није се, овај, знало, они су мислили да је то њихово неко возило и нису то возило гађали уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле Ваше возило није било погођено?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Није погођено, међутим ја сам био рањен у касарни, у оној пуцњави јер је ту, овај, имају неке, неке коцке, она коцка, и негде је рикошет ударио и тако ми ногу закачио, крварило је то мало и мислим после, чак после нисам ни ишао него смо то завили, мало алкохолом очистили и то нисам, овај, имао неких последица касније, а овај, рецимо гађана је и једна цистерна, једна до две цистерне су ишле испред мене исто, које су погођене. Има једна низбрдица неких 150 метара ту је, после се то видело у оној и на филму, то је ишла нафта и бензин поток, значи то је толико било да је мене било страх да сад нешто оно не запали се све. Онда је било, овај, доста и панике међу, рецимо нарочито према тим, код тих резервиста. Кад смо изашли, кад смо дошли, овај, има нека бензинска пумпа ту, одатле после наступа једна као слободна територија, није више било, овај, мада је било ту неких, неких сумњивих рецимо, овај, било је на више места направљене прекид асфалта, прокоп неки, онда је било, вероватно да су постављали и mine неко нешто то, па је после неко то пре уклонио или било припремљено за постављање, на више места од бензинске пумпе до места Симин Хан, то је део Тузле. После смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са овим човеком који је био са Вама?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Који?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У возилу овом?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ништа нама, нас, нас ништа, ми смо, овај, наишао је неки пуковник тамо и ми смо, овај, замолили га да нам да возило да пребацимо Мандића у Бијељину, обзиром да је Мандић из његове јединице и он нам је дао возило и ми смо Мандића утоварили и Мандић је одвежен, ја мислим да је у Бијељину одвежен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате јел Мандић возио то теретно возило? Јел он био возач?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Не бих рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Не бих рекао, мислим у принципу ми, овај, то не радимо, кад имају возачи професионали или рецимо обучени за то, е, после, овај, шта се дешава даље, овај, већ ми чујемо да је, тамо се чују, одјекују пуцњи, одјекује експлозија и још док смо у близини и ми се извлачимо према селу Пожарница. Пре уласка у село Пожарници ја мислим да се зове засеок Баре, пошто сам имао тамо викендицу и често сам тамо боравио на том терену, овај, у том засеоку зауставили смо, овај, то је била једна, овај, да не кажем тријажа рецимо, одвајање мртвих, мртвих, рањених и тако сва та возила ту је било на неки начин доста, доста обезбеђено од напада и ту је извршена тријажа, значи одвајање евакуација тих рањених за Бијељину, погинулих су опет, овај, и они су евакуисани, све то, овај, рањено и погинули људи су евакуисани за Бијељину ради даљег поступка. Долазимо у Пожарницу, влада једна веома неугодна атмосфера и страх, не страх у смислу него једна, једноставно да Вам кажем нешто ту је било доста људи рецимо пођу браћа или отац и син или не знам син и, отац и три сина или тако, било је таквих ситуација, чак знам да је у једној, из једне породице отац, ја мислим и четири сина су погинули и ту влада једна паника где су, шта су, како су, никакве информације не можемо да добијемо. Ми смо негде, ја мислим да је било око 19 часова, ми смо стигли у Пожарницу тамо, после свих ових тријажа и овога свега, то је растојање неких 7 – 8 километара, е онда је почело, овај, пријављивање и тада смо ми установили рецимо да фали стотинак људи, преко сто људи, можда и 150, јер се знало рецимо ти старешина јединица знао је колико је повео људи, знао је да нису могли на ни један, на другу страну, то је таква, таква једна, један простор био да се извуку, него су пали или су заробљени или су погинули. Онда смо, звао је Дубајић овог председника општине тако, никаквих скоро информација нема, на крају да би јавили негде можда око осам сати, око 20 часова, да има седам мртвих, што уопште није логично, јер смо ми, кад смо стигли у Пожарницу у школи одгледали филм, шта се тамо дешава, јер нисмо знали, мислим ми смо знали да је нападнута али, да је колона прекинута, шта се тамо дешава

ми нисмо, они су одма то пустили да гледа народ и онда је настала паника код тих резервиста, то је било врло тешко смирити, овај, они траже да се иде на Тузлу, међутим ми смо били немоћни било шта да предузмемо у том тренутку да се нешто учини, мада смо имали, овај, на неки начин неке информације да је део колоне рецимо у Скојевској улици који се налазио од Брчанске Малте до, овај, уласка у касарну да је то тотално све уништено и запаљено, а да има изгледа рецимо део колоне је рецимо опет можда једно 500 метара до километар да ту могло би да остане људи, међутим и тамо су исто, овај, то је побијено све, малтене све побијено и према неким информацијама касније рачуна се рецимо да је 100 до 110 људи ту погинуло, да има 200 до 250 рањених да је било од тих 500 рецимо 600 људи колико је било у колони, е после, овај, имали смо ми тамо неку артиљеријску јединицу да би на неки начин, пошто они су врло, овај, врло некоректно понашали према нама, овај, да би их упозорили Дубајић је наредио негде можда око 20 и нешто часова тако да је испаљено једно можда 7 – 8 граната на Тузлу и то би било то мислим оно, овај, главне ствари, ако имате још питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците Ви сте говорили о томе да је Дубајић био у неком возилу, које возило сте споменули?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ја мислим да је могуће било возило, да Вам кажем нешто, прошло је много времена, ја овај, то, мада сам дао доста тих изјава, али чини ми се, могуће да је било возило, овај, Скупштине општине Тузла неко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, било је у пратњи.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: С којим је дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците колико отприлике је било полицијских возила?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Полицијских возила било је, колико ја знам, једно возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно возило?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ми нисмо имали полицију рецимо имали смо неку јединицу полиције али нисмо имали, то није била нека мобилна јединица, него, овај, нека полицијска јединица чисто за ред у јединици, не ништа ван јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, конкретно ако могу да Вас подсетим рецимо Мато Дивковић је причао о томе и говорио да се он налазио на челу, а да је Бркић био у средини, јел знате Ви нешто о томе?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ја колико знам да је Бркић био на челу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бркић је био на челу?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Бркић да је био на челу и он је био гарант и колико ја знам, овај, ја нисам био ту јер нисам био на челу колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једно полицијско возило је било на челу?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Јесте, да је Бркић кад је дошао до Брчанске Малте да је негде скренуо и нико не зна где је отишао, мада није био такав договор, њему је био задатак, договор је био да Бркић прати ту колону рецимо до Пожарнице, до места где је јединица требала да изађе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Ви знате ко је Питман Душко?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Знам. И он је, могуће да је и он био у колони, ја нисам сигуран али могуће да је и он био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питаман Душко је, кад је био саслушан овде у својству сведока, говорио о Козловцу и навео је да је Дубајић рекао и наредио да се узме оружје и понесе из магацина?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ја мислим да Питман Душко то не зна, да Вам кажем нешто, ја ценим тог човека то је врло један добар човек, добар старешина, одговоран, радан, међутим да Вам кажем нешто ми имамо ситуацију да о једном истом догађају после 17 година два учесника иста која су била, рецимо ја сретнем човека и сад ајмо да седнемо нисмо видели, овај, рецимо, били смо заједно и почнемо да причамо о некој ствари и овај, уопште нам се не слажу рецимо наша, наша, овај, то сигурно, овај, ако је то изјавио Питман да то није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што би он тако изјавио, шта мислите?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па не знам, можда је човек и заборавио, да Вам кажем сигурно да није никакве лоше намере имао није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате ко је Новаковић Славко?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Новаковић Славко могуће да ми је познато то име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овако, он је говорио о томе када је прва колона, први излазак колоне када је био и рекао да је први излазак колоне негде око два сата био и тада је добијена наредба од Белојице, а не од Милета Дубајића који је у то време био на преговорима и да могу да изађу, јел то била Ваша наредба? Ви кажете да су они самоиницијативно изашли?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ја, тог, сећам се да је било неких Новаковића али тога ја сам имао посла и био је једино надлежан за ту колону ја мислим да је покојни имам информацију, капетан је био, звао се Некић Драган, родом из Живиница, родом из Живиница, он је био задужен за тај, за ту колону која је требала према Озрену да иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, да ли сте ме разумели, Ви сте говорили о томе да та прва колона која је покушала да изађе па је враћена да су кренули без одобрења?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Могуће, ја кажем, ја сам рекао да је могуће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али он каже да сте Ви издали наредбу да прва колона изађе?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Не, нисам ја могао издати наредбу без Дубајића, да Вам кажем нешто, ја никад, ја сам војник и никад нећу и Дубајић је чекао наређење што нас је коштало дебело, према томе то у војсци није дозвољено међутим, резервни састав је био на неки начин дешавало се да ураде нешто на своју руку поготово у том периоду и сигурно ја њему нисам издао наредбу, тај човек је покојни, погинуо у тој колони тога дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Тај капетан Мекић Драган кога ја помињем, он је био задужен значи за ту групу резервиста са Озрена и он је ту колону повео тамо и касније сам га ја видео и рекао сам, могуће да сам га и критиковао зашто је то урадио непотребно јер је тамо дошло и до неких можда и чарки, ситних чарки, није била борбена чарка и шта ја знам није била употреба оружја али је дошло до, јер он на сваки начин покушавао, па је могуће да је неко интервенисао од ових ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците да ли знате да ли је Дубајић водио неки разговор код пријавнице?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Није ми познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није Вам познато?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Да Вам кажем нешто он је водио разговоре по цео дан смо ми тога имали разне делегације су долазиле нарочито Срба или не знам представника, цео дан је тог дана била једна врло и разговора је било, ја сад не могу, не могу се сетити с ким је тога дана Дубајић разговарао тога дана и ја с киме сам разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете овде оптуженог Илију Јуришића?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Не. Никад нисам, чак нисам ни чуо за њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А били сте колико година у Тузли?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па био сам ето седам година, чак нисам ни чуо за човека, први пут сам чуо, чуо сам кад је ухапшен у мају ја мислим претпрошле године, е тад сам чуо и рекла ми је једна жена која га познаје, која живи у Аустралији, летос је била код мене, она је радила у просвети, каже да ли знам ја као нешто о том случају као да јој је то

колега, да је радио негде у неком селу поред Тузле у некој школи, то ми је она рекла, ако је тај Илија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања? Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ја бих молио да се сведоку предочи задњи пасус на страници 3. његовог записника о саслушању код истражног судије па ако може да објасни ту реченицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На којој страни?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Страница, пардон страница 4. задњи пасус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Предочите слободно.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Каже овако: «Да вам нешто, да вам кажем нешто тог 14. ми смо организовали да се то чува и то је требало да чувају јединице српске јединице како да кажем новоформирана војска српска у Републици тој односно тамо и ми смо ту имали резерву и Дубајић је све беспрекорно испланирао да јединица не знам из тог и тог села да толико људи», па истражни судија каже: «Јесу ли они дошли и чували то или нису», каже «Они тог дана нису дошли, нису дошли».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све се то, то, то, мисли на Козловац?

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: На Козловац?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: На Козловац, да Вам кажем нешто, овај, ја стојим иза те реченице у потпуности ево из којих разлога ми смо имали велике проблеме од 13. до 15. обезбеђења тих великих објеката у Тузли, велике касарне кад нас је напустила, овај, јединица активног мирнодопског састава и овај, било је обећано нам је било у неким ранијим разговорима да ћемо ми, овај, ми смо знали да ће та јединица да напусти и онда је било да се обезбеди људство, међутим из разлога страха вероватно људи нису дошли и онда су, овај, ови имали приступа вероватно ја мислим, нисам тамо био, да су, овај, тај магацин је већ дуже време био под њиховом контролом можда од 13. до 15. потпуна контрола и ту да је било ко покушао тога дана ту би дошло до окршаја, међутим контролисан је само улаз у Козловац, горњи део горе то је било слободно тога дана није било никог од наших снага у том смислу је и та реченица.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Моје питање конкретно коме припада та јединица или јединице које су требале да преузму Козловац? Овде сте конкретно рекли само.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није конкретно рекао новоформирана војска српске јединице.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Јединица српска новоформирана војска српска у републици тој.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Није, није у то време, да Вам кажем нешто можда је то неки лапсус не стоји иза тога јер Војска Републике

Српске могла да се формира после 20. значи кад задњи војник ЈНА, то је могуће да је лапсус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Е, мислим иза тога не стојим ако сам рекао то, могуће да сам рекао не стојим иза тога јер званично постоје све, овај, да је војска после 20. маја формирана и онда смо добили ознаке оне, добили су у ствари ја сам прешао у Србију, пошто сам рођен у Србији, ја сам, овај, тамо су добили оне ознаке, тробојка је ишла.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Где су добили ознаке тробојка?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па добили су у Пожарници, у Бијељини и тако даље, знам да смо до 20. ми добили те, овај, ознаке за војску, припрема да се и пређе са ЈНА, јер до 20. је била ЈНА, званична ЈНА, после 20. тог дана је по одлуци Председништва тадашњег да ли је било крње или није ја не могу да се сетим сад свега тога јер ту догађаја много има, овај, донета је одлука да задњи војник напусти, овај Босну и Херцеговину, онда је речено свим старешинама који су рођени на територији Србије, Црне Горе имају право по месту рођења да напусте никаквих условљавања нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Кад смо код обележја, да ли је овај сведок у време боравка на територији БиХ, односно у свом месту службовања носио ознаку Југословенска армија, дакле плав-бел-црвен са словима ЈА?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Нисам, нисам имао могућности.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Нисте имали могућности.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: А имао сам те ознаке код мене, имао сам рецимо тих примерака тих ознака јер смо их добили можда два-три дана прије, ја сам 20. или 21. напустио Тузлу, односно Пожарницу у том периоду су дошле и ознаке за возила да се промене и овај, те ознаке су стигле.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: ОК, претходни сведок, односно пред претходни сведок се изјашњавао о том на шта му је личила Тузла, с обзиром да је овај сведок живео у Тузли колико сам схватио седам година.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли је до тог 15. маја 1992. године Тузла била по Вама обичан слободан град?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Да Вам кажем нешто, овај.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Или је била логор?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Није, ја све до 1990 године, овај, ја сам тамо, имам и дан данас, имао сам много пријатеља и Муслимана и Хрвата и овај, мислим нисам ја никада рекао да је Тузла била логор.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не кажем ја да сте Ви рекли.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Чак сам се видео и касније се виђам рецимо овде долазе маса људи долазе, посећујемо се, имам бројеве телефона, контактирам са људима из Тузле других националности рецимо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: ОК, могу даље?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наставите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Сведок је рекао да је преносе, преносећи наређење за покрет говорио поступити по борбеном правилу?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Што то значи у односу на смештај минско-експлозивних средстава и људства, употребу оружја, постојање муниције, не постојање муниције?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Све је то регулисано правилима.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ми смо лаици, нисмо војници.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Прво, овај, напоменуо сам ово, главна ствар је била то сам напоменуо то ми је и Дубајић можда скренуо пажњу, да се не вози људство, муниција и експлозивна средства, значи на возилу на којем имају то није испоштовано па је много људи, доста људи је тих погинуло можда неки солидан проценат је погинуо баш захваљујући не поштовању те наредбе.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да убрзамо, да ја краћа питања, да ли се то, да ли тумачећи борбено правило оружје, лично наоружање сваког војника, треба да буде у некаквом борбеном положају или остављено са стране, стављено за десно раме, међу ноге или тако даље?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па, овај, оружје је требало да буде у неком положају да се може употребити у тој ситуацији.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли су војници имали муницију?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Имали су.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Имали су?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Имали су.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: На питање судије.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Али ја, колико је мени познато да, да, да та, да нико није, нисам сто посто сигуран можда појединачних случајева.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Само питам за муницију. На питање судије одговориле сте да су у колони била и санитарска возила.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Да.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли знате ко је био у тим санитарским возилима?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: То је била евакуација јер је био санитарски батаљон у Тузли један, то је био корпусни батаљон.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли су у тим санитарским возилима били лекари, медицинске сестре, рањеници или нешто друго?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: То је била ова јединица тек у формирању да вам кажем нешто и био је циљ да се извезе техника, сва средства да се извезу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Рекли сте да је ту био батаљон санитарски батаљон РР, јел тако?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Тако је.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Дакле то је у суштини материјал?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Тако је, који је имао рецимо, овај, језгро му је била војна амбуланта у Тузли.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Па јел тад са вама излазила и војна амбуланта у Тузли?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Није.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Није?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Није.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам је познато да је 14. на 15. било било каквих инцидената у касарни уперених ка Дубајићу?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Није ми познато.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли Вам је познато да су га резервисти хтели обесити ту ноћ?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Било је негодовања да вам кажем нешто, ја овај, не могу да кажем, овај, како је њему било и шта је али је било он је имао чету војне полиције према томе обезбеђење је било, он је имао своје обезбеђење, под његовом командом.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли познајете из Тузле лице по имену Бењамин Фишековић?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Не, не знам, не знам.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли познајете лице по имену Јасмин Имамовић?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Не знам, чуо сам за та лица сам чуо као, овај, рецимо, да Вам кажем злочиници, јер је писало у штампи и контактирам са многим људим отуд па често пута седнемо и мало попричамо о томе, то су опет нека наша сећања на све што нам се догађало.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Али непознати су Вам ликови ове двојице људи?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Не, не познати, те људе не познаје, али сам чуо рецимо неке приче.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ако суд дозволи на питање, односно сам износећи свој исказ сведок каже да је он носио до последњег дана звезду петокраку, до последњег дана у Тузли, да није било никаквих српских обележја, јел звезда петокрака није српско обележје?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: То је било обележје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је сад то битно?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ако је српско обележје онда је било српско обележје, ја колико знам то је било комунистичко обележје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте говорили о томе да је речено да оружје да се носи тако да би могло бити употребљено?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па нормално, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ми имамо овде доста сведока који су говорили о томе, сведоци који су оштећени били у тој колони, који су страдали, рањени, да су изричито рекли да им је наредба била да не буде било какве провокације у смислу да се оружје држи поред себе, да циви буду чак, чак је речено да се оружје не види, да буду усправне пушке, дакле не да буду припремљено оружје за реаговање?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Како може да се сакрије овај, то је немогуће да Вам кажем нешто, овај, сви ти, овај, наше јединице су биле наоружане и била је, већ то је била тако рећи ратна ситуација, наоружани и овај, имали су, били задужени са наоружањем личним са једним БК, значи имало ону торбицу тамо са муницијом и један оквир је био у наоружању, 150 метака је имао сваки код нас али ситуација је била таква да се то оружје није могло, није могло употребити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: И била је велика опасност зато они говоре сад разне приче као ми смо јунаци али има овај, нисмо могли да употребимо, имали су, мислим оно што јесте јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја само хоћу.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: И то није нелогично, у таквој ситуацији то уопште није нелогично, међутим друга је ситуација што није било никаквих могућности да се то оружје употреби.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам само предочавам зато што је, многи сведоци овде који су били рекли су да им је била изричита наредба да се оружје држи између ногу и да не сме ни једна цев да вири, а по овоме како Ви кажете да је требало оружје да буде припљемено за евентуално реаговање, знате ја Вам то предочавам јер то је ипак разлика?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Могуће, а зашто носи оружје, ја Вам тврдим рецимо да је сваки војник тих резервиста имао оружје код себе, да је имао БК муниције и да му је то било намењено за одбрану или овај, тако у тим ситуацијама, а то је изузетно била ситуација опасна да је глупо пустити људе рецимо да иду без оружја и дати им наредбу да не смеју пуцати или тако мислим слично, то су глупости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево ја Вам предочавам да су рекли да је била наредба. Ко је могао да изда такву наредбу?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па да Вам кажем нешто, ево рецимо ја доста чујем прича и то да су наши резервисти обили, овај, не знам 15. маја магацин ТО, тога дана горе тај део није могао, рецимо и тај Питман Душан чини ми се да сте Ви рекли код њега да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питман, да.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Да се тамо није могло, овај, лице из ЈНА резервни састав, тамо није могао да крочи, они су то држали под контролом и под оком, и ту је било можда једно 15 000 цеви и неког лакшег артиљеријског оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А реците ми како би требало оружје да се држи у случају евентуалног напада, ако је требало оружје држати тако да се евентуално реагује?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па држати га у руци и рецимо у некој позицији да уколико дође до потребе да га може употребити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не између ногу?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Па и између ногу то је исто један начин да се може брзо употребити, исто. А не рецимо оружје одложити тамо негде и то је ван сваке памети, значи да је оружје у рукама, да ли је између ногу или стоји у неком положају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све исто?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Припремљеном за употребу то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Уважена госпођо предсједнице вијећа свједок је изјавио под заклетвом да ме не познаје и да никад није чуо за мене, зато што подразумјева да по њему ја немам никаквих незаконитих радњи везано за 15. мај `92. године, Брчанска Малта. Но, користим право по закону ЗКП Србије члан 296 став 2 и 96 став 1, да овом свједоку поставим неколико питања. Прво, ја имам податке да је овај свједок дао изјаву 28.05.`93. године команди Војног округа Ваљево, Војна пошта 5802 Шабац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али ту изјаву нећемо предочавати.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: То су дакле то је годину дана после догађаја на Брчанској Малти и по овом свједоку су били тада врло, врло свјежи подаци. Ја ћу кренути са питањима, прво ћу цитирати господине Белојица ви сте изјавили да сте последњи пута видјели команданта Милета Дубајића 20. маја `92. године у Дрвару гдје је обављао дужност оперативног органа Другог крајишког корпуса који је био са сједиштем у Дрвару, дакле на територији Босне и Херцеговине, питање је којој је војсци припадао тада Миле Дубајић, Војсци Југославије или Војсци Републике Српске?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: То ја никада и нигдје изјавио нисам и мислим да не могу да одговорим, оно што нисам изјавио, а сигурно нисам, ја сам Дубајића задњи пут видео 20. маја отприлике, видео сам га поздравили смо се лепо, он је остао у Тузли пошто је рођен у Босни, поздравили смо се лепо и ја сам се вратио организовали су ми они превоз преко моста, преко Дрине и у Србију сам дошао.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Господине Белојица ја ћу замолити председницу вијећа да након мојих питања предочи вашу изјаву коју сте ви потписали. Друго, изјавили сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете изјаву да предочавате, нисте ме чули, ја сам вам рекла, изјаву не.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Могу ја вама дати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо ми сви те изјаве.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро. Уреду. Ви сте изјавили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете предочавати, не слушате ме.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да сте, изјавили сте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу изјаву не можете предочавати, изјава та која је дата Војном гарнизону није доказ.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Нећемо то предочавати, уреду. Али је господин Белојица изјавио да је у 92. моторизованој бригади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећете одговорити на ово питање. Одбијам питање.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбијам постављање питања тог, те врсте из изјаве.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Па ево о чему се ради, ради се да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу чак ни о чему се ради у изјави.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: У изјави се ради о размјештању одређених јединица паравојних јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Дозет хоћете ви да поразговарате са вашим брањеником или ја стварно не знам на који начин после више пута моје интервенције да се изјава не користи као доказ у овом поступку и ниједна изјава те врсте значи немојте предочавати, ја вас разумем.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ово питање које желим да поставим.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, формулишите на другачији начин.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Не знам зашто ја треба ту да интервенишем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па мислим ви сте ту у контакту, па интервенишите, можда можете ви да преформулишете питање.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Немам намеру да преформулишем питање, о његовој се кожи ради, ви му ускратите одговор на питање и све решено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја сам мислила да је можда једноставније да ипак ви скренете пажњу, али уреду ја ћу.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Овде се толико питања постави која са оптужницом немају везе, па мислим како ја човеку да ускратим, односно ја да усмеравам шта да пита.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Могу ли наставити са питањем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако хоћете да предочавате из изјаве не.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ако предочим, ви сваком сведоку постављате питање каква је била ситуација те `92. године у Тузли, око Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ево ово питање сад се односи на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро значи хоћете да поставите питање каква је била ситуација у Тузли. Можете.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не, хоћу друго нешто да кажем. Сведок је изјавио да се из касарне и око Тузле формирале одређене војне формације под називом Југословенска народна армија, па тако формирана је једна моторизована бригада у Босанском Петровом Селу којом је командовао резервни капетан Мекић Драган, једна моторизована бригада у Врбаку којом је командовао Тодоровић звани Жућо, један моторизовани батаљон у селу Кртова којим је командовао резервни капетан Шонкић Милан, један моторизовани батаљон у Возући, долика Криваје са једним одредом још, један одред у Потчињу, један одред у селу Смолућа којим је командовао Тодоровић Владо и Илић Свето, затим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ћу вас прекинути. Сад ћу вас господине Јуришићу прекинути, на ово нећете одговарати. Прекинућу вас везано за изјаву све што предочавате нећемо дозволити.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Значи то уважена госпођо председнице да вас ови подаци не интересују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви очигледно или нећете да ме разумете или ме не разумете.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро онда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу по ко зна који пута да кажем ова изјава господине Јуришићу.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро. Ја само упућујем да погледате изјаву коју је дао и коју сам ја цитирао да видите шта је све написано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Јуришићу не може та изјава да се користи.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро. Уреду. Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Да ли ви имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Немам ништа, немам ништа. Ја сам рекао оно што мислим по својој савести да допринесем рецимо да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала вам лепо, можете ићи.

СВЕДОК РАНКО БЕЛОЈИЦА: Ја се захваљујем и вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претре се одлаже за:

02. фебруар 2009. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете обавештени ко ће од сведока бити 02. фебруара позван. Изволите.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија да ли се то односи само на 02. фебруар или и даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не. Само на 02. фебруар. Добила сам ваш поднесак да се у континуитету.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Да ли можемо да очекујемо да се поступа по том дакле оно што је апсолутно по ЗКП-у или не?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово веће није у могућности да свакодневно заказује ово суђење јер ви и сами врло добро знате да ми имамо и друге предмете где смо и у својим предметима председници већа или смо чланови већа. Ми сваког дана судимо, ми и следеће недеље судимо, ви знате били сте.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Наравно и ја сам са вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У овом претходном, да смо целе недеље судили, настављамо следеће недеље и оне друге недеље настављамо, дакле и све да вам колико год изађемо у сусрет и вама и у интересу је поступка сигурно да то што пре буде завршено верујте да нисмо у могућности. Верујте да свакога дана судимо.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Судија сама чињеница да се ради овде о једном окривљеном, а у другим предметима о више окривљених није по мени разлог да се судиј по један дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Ви имате дакле у оном јучерашњем предмету 87 расправних дана у две године, овде имамо 17.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо и 8 оптужених, имам и 8 оптужених и поступак који траје од пре 3 године.

АДВ.ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: Оно што смо ми од почетка говорили, апсолутно би нам било неважно да ли се ради сто година или једну годину да човек није у притвору, док год је он у притвору ја ћу инсистирати на суђењу у континуитету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би врло радо свакога дана судила док не завршимо то, али верујте да не можемо, управо да се не понављам ви знате да свакодневно судимо. И то би било све.

Записничар

Председник већа-судија